

Strijd tegen het beleid !

Nederland, wordt wakker !!!

Gedichtenbundel,

geschreven door Zwanny Visser-Zandt

Gedichten van Zwanny

Zwanny Visser-Zandt

STRIJD TEGEN HET BELEID

**Gedichten,
geschreven als protest tegen het inhumane
asielbeleid van onze regering, onder leiding van
minister Rita Verdonk.**

Foto's: Eelke Visser

Dichteres, pleegmoeder Zwanny Visser-Zandt

Zwanny Visser-Zandt, op deze foto temidden van haar pleegkinderen.

Pleegmoeder tante Zwanny, zoals haar pleegkinderen haar noemen, trekt zich erg het lot aan, van kinderen in de knel.

Kinderen, wie onrecht wordt aangedaan.

Kinderen, die wonen in levensbedreigende situaties.

Kinderen, onschuldig, die als misdadigers, in boevenbusjes worden vervoerd.

Kinderen, onschuldig, die in vreemdelingenbewaring worden gesteld.

Kinderen, onschuldig, die als zware criminelen in de gevangenis opgesloten zitten.

Deze gedichtenbundel is één protest tegen het onrecht, kinderen van volledig uitgeprocedeerde asielzoekers aangedaan.

12 januari 2007

Voor onze kinderen en kleinkinderen

In onze bijbel lezen wij in Leviticus 19, vers 33-34: "Iemand, die als vreemdeling in jullie land verblijft, mag je niet onderdrukken.
Behandel vreemdelingen, die bij jullie wonen als geboren Israëlieten.
Heb hen lief als jezelf, want jullie zijn zelf vreemdelingen geweest in Egypte.
Ik ben de Heer, jullie God."

Jullie ouders, jullie pake Eelke en omie Zwanny schamen zich voor de manier waarop het asielbeleid in Nederland uitgevoerd wordt.
Dat kan anders.

Dat is de reden, dat wij volledig uitgeprocedeerde asielzoekers, in ons huis "Huize Plexat" eten, drinken en een slaappleats hebben gegeven.
Dat is de reden van al onze, soms luidruchtige protesten, richting onze regering.

Ook mede door het schrijven en illustreren van dit gedichtenboek proberen wij, dat het asielbeleid in Nederland humaan mag worden.

Dat niet meer, na heel veel jaren in Nederland gewoond te hebben, deze vluchtelingen terug moeten naar hun eigen, nog steeds voor hen, niet veilige thuisland.

Dat niet meer onschuldige kinderen met hun ouders in de gevangenis worden gestopt.

Dat niet meer gezinnen uit elkaar gerukt worden.

Dat niet meer hele gezinnen vanuit een Uitzetcentrum op straat "geklinkerd" worden, zonder eten, zonder paspoort, zonder slaappleats.

Ja, op de dag van hun vrijlating uit het Uitzetcentrum (een gevangenis) krijgen deze mensen het verzoek (bevel) om ons land binnen 24 uur te verlaten.

Hoe kan dat, als je geen paspoort en geen geld hebt?

Als je geboorteland je zelfs niet binnen wilt laten?

Problemen,

Problemen.

Heel veel.

Ze maken je kapot, ze laten je niet heel.

Problemen.

Om gek van te worden,

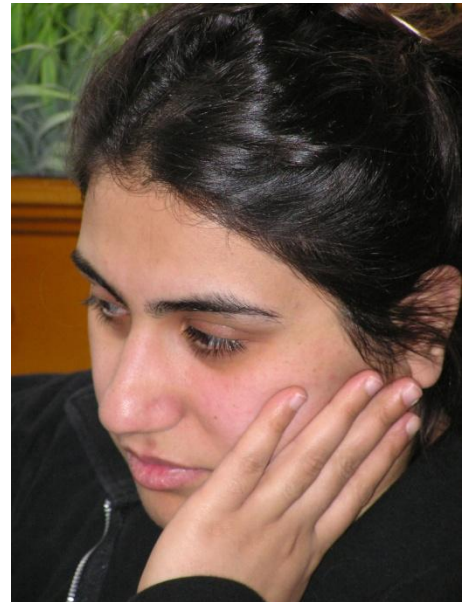
Al die zorgen, voor de dag van morgen.

Problemen in overvloed,

Dit doet geen mens goed.

Problemen geven:

Stress,
Spanning,
Ruzie,
Onbegrip,
Ziekte,
Dood,
Moedeloosheid,
Machteloosheid,
Agressie,
Jaloezie.

Problemen geven dat je je eigen leven haat,
Je bent als asielzoeker immers niets waard...

Problemen,

Zitten met je gedachten,
Van het jarenlange wachten

Wachten waarop?
Alles maalt door je kop.

Je blijft maar wachten
Met je gedachten.

Problemen,
Heel veel, het laat je immers niet heel.

Zonder problemen leven,
Je zou je leven er voor geven.

Je hebt dan tenminste zekerheid.
Het wachten moe, al zo lange tijd.

Zwanny en Sarah.

**Sarah, die in febr. en maart 2005
samen met haar man en 2 zoontjes,
9 weken lang in ons pleeggezin hebben gewoond,
omdat er nergens anders plaats voor hen was.**

Februari 2005

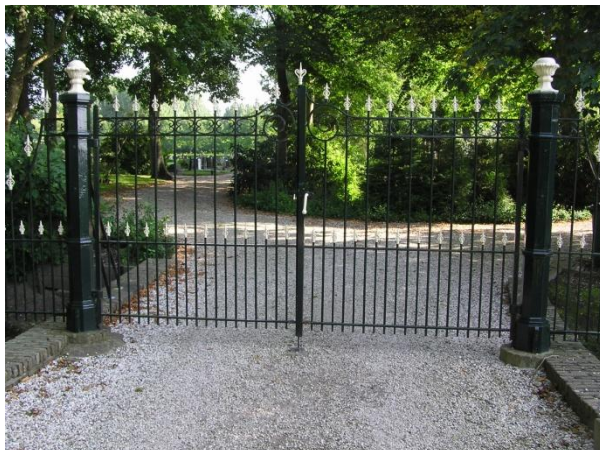
St. Annaparochie - september 2005

Stilte wees stil

Houd je stil
Waarom?
Omdat het moet
Men denkt, dat is goed

Stilte wees stil

16 graven

Stilte rondom
Stilte, die pijn doet aan je oren

Geen één wil hier immers van
horen?

Stilte wees stil

Stilte wees stil

Asielzoeker houd je mond
Vertel je ellende niet in het rond

Wees stil

Stilte wees stil

Asielzoeker verdwijn in de tijd

in de anonimiteit
in de illegaliteit
in de moedeloosheid
in de machteloosheid
in de boosheid

Eindelijk moegestreden

Stilte wees stil

Nee,

Ik ben wel stil, maar dit is
niet wat ik wil

Stilte wees stil

Stilte wees stil

Nee, deze graven spreken van

ons egoïsme
ons fanatisme
onze onoplettendheid
onze eigen strijd
onze ijdelheid
onze eigenwijsheid
onze zorgeloosheid

Zij zijn anoniem
Zij blijven anoniem

Stilte wees stil

Wij wilden hun hopeloosheid niet zien

Al hun ellende, die wij zagen
In de doofpot werden ze
begraven.

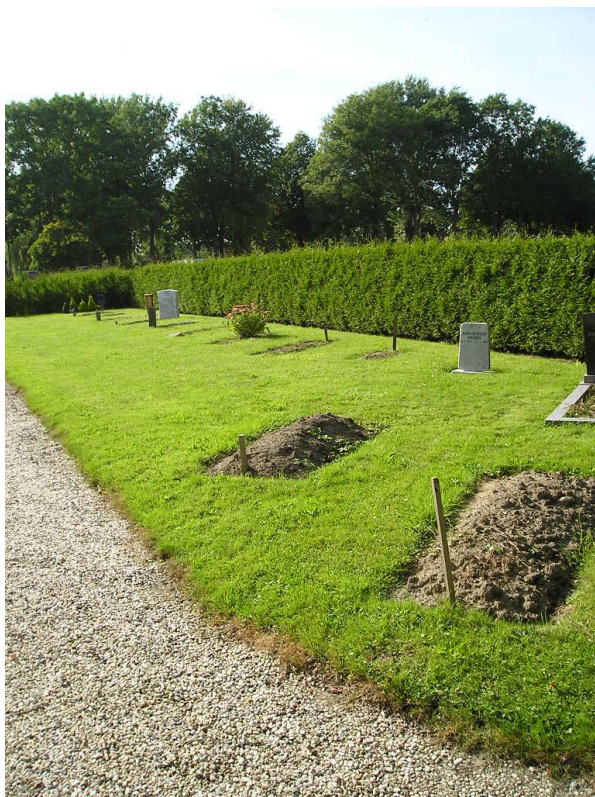
Stilte wees stil

Stilte wees stil

Ja, ik ben stil
Ja, ik stond er ook bij
Zonder iets voor hen te betekenen
Zonder er voor ze te zijn

Stilte wees stil

**Maar hier schreeuwen ze ons in
grote/diepe stilte toe:**

**”Worden jullie je eigen
machteloosheid
dan nooit moe?”**

Ja, want ik ben stil

Stilte wees stil
Is dit dan wat u wilt?

Stilte wees stil

Februari 2005

Tranen in overvloed.

Ja, wij Nederlanders weten het niet.
Weten het niet, omdat je er niets van ziet.

Airport 18

Moet je hebben gezien.
Om te weten,
en om nooit te vergeten,
hoeveel leed en tranen daar worden vergoten.

Airport 18

Onmenselijk leed wordt
daar geleden.
Maar tot op heden,
weten wij Nederlanders het niet.
Om de doodeenvoudige reden,
je er van buiten niets van ziet.

Airport 18

Airport 18

Op het eerste oog,
een grijs gebouw, erg hoog.
Een loods misschien?
Want ik heb er
geen mens gezien.

Airport 18

Wel zie je er grote kooien,
aan de achterkant.
Waar is dat voor?
Wat is hier aan de hand?
Prikkel draad is alles wat je
ziet.

Tranen in overvloed
en een onmenselijk groot verdriet.

**In deze, van boven met tralies afgesloten luchtkooien,
mogen ook de kleine kinderen, elke dag, een paar uur de zon zien schijnen.**

Airport 18

Het beste wat je kunt doen,
is doorrijden, met goed fatsoen.
Niet wetend, wie hier regeert.
Voor je het weet,
ben je zelf geregistreerd

Airport 18

Het is één groot leed.
Iets wat ik niet weet,
tot het moment,
dat ik geconfronteerd werd
met een kind.

Hoofdingang van Airport 18

**De broertjes Amir en Reza.
Weken lang opgesloten, in
Uitzetcentrum Zestienhoven.**

Airport 18

Tranen in overvloed.
Vergoten door een kind.
U wilt niet weten,
hoe ze heten.
Want dan krijgen ze een gezicht.
Vol met tranen en bange ogen.
Iets wat wij niet zien mogen.

Airport 18

Wij worden bang.
Wat is hier in Nederland toch aan de hand?
Daarom maak ik u bekend,
het gezicht van een kind,
met tranen in overvloed.
In Zestienhoven Airport Baan.
Dit mogen we zo niet verder laten gaan

Airport 18

Dit is niet voor kinderen.
Wij Nederlanders moeten dat verhinderen.
Airport Zestienhoven.
Geen één zal mij geloven.
Het lijkt een gewoon vliegveld,
waar veel mensen vertrekken.
Vertrekken voor vakantie of werk.
Dat is tenminste, wat ons werd verteld.

Airport 18

Vliegveld Zestienhoven.
Ik moest dat wel geloven.
Ik heb het immers zelf gezien.
Met mijn eigen ogen.
Maar ook zag ik
een groot grijs gebouw.
Het was daar stil,
geen mens in touw.
Nee, het was Airport 18

Airport 18

**Een gebouw van de Nederlandse
Justitie, waarin ook kinderen
opgesloten worden.**

Airport 18

Geen opslagplaats voor goederen,
wel voor mensen.

Mensen,
met doodnormale wensen.
Mensen,
die niet worden gehoord.
Mensen,
wiens toekomst is verstoord.
Mensen, met kinderen.
Mensen,
met erg veel leed en tranen.
Mensen,
die onze taal niet spreken.
Mensen,
die dit alles nooit zullen vergeten.

Airport 18

Wij Nederlanders, wij weten dit niet.
Pas als je het gebouw ziet,
weet je, hoeveel leed daar is.
En ik weet gewis,
geen één van ons zou in die positie willen zijn.
Want, het is daar vol met pijn.
Onnoemelijk veel leed en tranen vergoten,
door kinderen en door groten.

Airport 18

Toch vertrokken wij weer.
En geloof me, het deed zeer.
Wij wisten het wel,
hoeveel tranen daar zijn.
Ik heb de kinderen zelf
voor de telefoon gehoord.
En het deed me veel pijn,
om zo machteloos te zijn.
Wij hebben wat afgetelefoneerd,
en deden het
bij heel veel instanties verkeerd.

Vliegveld Zestienhoven

Airport 18

Lieve mensen in Nederland.
Wij hebben een grote taak.
En met elkaar hand in hand
staan wij voor deze zaak.
Een zaak voor mensen,
net als wij, van vlees en bloed.
Daar horen wij voor te pleiten,
en geloof me, dat doet je goed.

**Amir en Reza, in ons pleeggezin.
Op de schouders,
bij onze pleegzoons Danny en Rudolf.**

Februari 2005

Mag ik ?

Mag ik me even voorstellen ?

Ik ben Ghadiza, ik ben Abbas, ik ben Reza, ik ben Nakip.

Mag ik me even voorstellen ?

Ik heb een andere huidskleur

ik heb zwart haar

ik heb bruine ogen

ik heb rood bloed

ik heb gevoel

ik heb pijn

ik heb angst

ik slaap

ik eet

ik denk

ik loop

ik speel

ik leer

ik heb een andere cultuur

ik ben namelijk een vluchteling.

Mag ik U wat vertellen?

Ik woon in een A.Z.C.

Ik woon in een Vertrekcentrum.

Ik woon in een Uitzetcentrum.

Sommige van ons wonen in een P.I.

Ik zit nog op school.

Ik ben namelijk een kind.

Mag ik U wat vragen?

Waarom mogen mijn ouders geen Nederlands leren ?

Waarom draag ik tweede hands kleren?

Waarom rijdt ik op een tweede hands fiets?

Waarom mag ik maar leren tot ik 18 jaar ben?

Waarom moet ik zomaar van school?

Waarom moet ik dan naar een V.C.?

Waarom huilen mijn ouders?

Waarom moeten wij hier zo lang wachten?
Waarom zijn de mensen boos op ons?

Weet U, ik ben bang !
Ik ben toch gewoon een kind?

Mag ik U wat zeggen?

Ik ben een kind.
Ik heb gewone wensen,
Net zoals blanke mensen.
Ik wou dat ik toveren kon.
Dan ging ik terug naar mijn land,
naar de zon.

Mag ik U wat vertellen ?

Wij zijn vluchtelingen.
Wij zijn bang in ons eigen land.
Ik ben nog maar een kind.
Van politiek heb ik geen verstand.

Mag ik U wat zeggen ?

U woont in Nederland.
U woont in vrijheid.
U woont in een gewoon huis.
U hebt zekerheid.
U hebt een auto.
Er is geen oorlog.

U hebt gewoon geluk gehad.

Ik niet. Ik ben een kind.
Ik ben een vluchteling.
Maar ik ben ook een mens van vlees en bloed.
Ik word blij, want ik ben net zo gewoon als U.

Mag ik U nog wat vragen?

Waarom moeten mijn ouders dan huilen,
of wilt U graag met ons ruilen?
Geen toekomst.
Alleen maar angst, alleen maar wachten,
alleen maar spulletjes,
die U niet meer wilt hebben.

Ja ik ben een kind,
dat graag gewoon wil spelen en blij wil zijn.

Mag ik U nog wat zeggen ?

Ik ben boos.
Ik ben verdrietig.
Ik begrijp er niets van.
Ik vind grote mensen gemeen.
Ik wou, dat ik niet geboren was.
Ja, ik ben een kind.
Ik wou, dat ik toveren kon.
U ook?

Maart 2005

Vanzelfsprekendheid

Wakker worden
iedere morgen

zonder
zorgen
navigatie
vermoeidheid
droefheid.

Wakker worden
iedere morgen

zonder
angst
onzekerheid.

Wakker worden
iedere morgen

zonder
blijheid
zorgeloosheid
zekerheid.

Wakker worden
iedere morgen

in een tijd
van grote onzekerheid

Wakker worden
iedere morgen,

waar een
voetganger gaat.

Wakker worden op
straat !

Wakker worden
iedere morgen

zonder een lach,
wel met een traan.
Maar wat wordt
daar aan gedaan ?

Wakker worden
iedere morgen

zonder bewustwording
van al het leed gestreden
van de vele gebeden.

Wakker worden
iedere morgen

is geven
is leven.
Leven is geven
en dat duurt een heel leven.

Wakker worden
iedere morgen

Doe je niet op straat
dat is geen leven
en ook dit is een gegeven.

Wakker worden
iedere morgen

Mensen zonder naam.
U denkt dit gaat mij niet aan.

Hebt u ook zoveel zorgen
voor de dag van morgen?

Of is Uw leven
een leven vol met

blijheid en
zekerheid?

Of ook gevuld met kortzichtigheid?

Vanzelfsprekendheid ???

Wakker worden
iedere morgen

zonder
al deze zorgen
voor de dag van morgen.

Voor hen onzekerheid
voor U vanzelfsprekendheid.

Wakker worden
iedere morgen.

Geef hen een thuis
en geen levenslang kruis.

Wakker worden Nederlanders
voor al Uw Medelanders.

Maart 2005.

Zoek en je zult vinden

Je komt van ver,
uit een oorlogsgebied of een land vol met corruptie.
Je bent een vluchteling.
Je meldt je aan in Nederland.
Dan begint een eindeloos proces.

Zoek en je zult vinden.
Vragen krijg je, vragen en nog eens vragen.
Je bent getraumatiseerd,
je bent doodsbang,
maar de mensen van de I.N.D. en de marechaussee blijven doorvragen.

Zoek en je zult vinden.

Je bent immers gevlucht, met je familie, je vrienden
Je bent alleen, want al je dierbaren zijn gevangen of dood.

Zoek en je zult vinden.

Dit denken de mensen van de I.N.D. en de marechaussee

Ze blijven speuren, al deze professionals.

Want ze denken:
Zoek en je zult vinden.

De vluchteling is bang.

Hij of zij vertelt zijn
verhaal

Spraakverwarring,
goede of slechte tolk is
niet van
belang.

De vluchteling vertelt, steeds maar weer.
De tolk vertaalt, goed of slecht,
hij wordt er toch voor betaald.

Zoek en je zult vinden.

Mensenrechten worden geschonden.
Soms door angst, onrechtmatig verkregen informatie,
snel oordelen en veroordelen.
Wij hebben onze regelgeving en
zijn rechtvaardig bevonden.

Zoek en je zult vinden.

Hele dossiers worden
aangelegd voor de
vluchteling in een
onbegrijpelijke taal.
Ze worden compleet
doorgelicht,
foto's gemaakt,
vingerafdruk,
voor het geval dat je de
vluchteling kwijt zult
raken.

Dat zijn pas slechte zaken.

Zoek en je zult vinden.

Vluchteling er wordt je "zekerheid" geboden.

Je mag wonen op een paar vierkante meter.
Je krijgt zelfs geld.
Je mag steeds maar weer verhuizen.
Je mag Nederland via verschillende A.Z.C.'s verkennen,
want we willen niet dat je ergens gaat wennen.
Je mag steeds opnieuw je verhaal vertellen.
Want denkt de I.N.D.:
Zoek en je zult vinden.

Nederland is tolerant.
Gastvrijheid hoog in het vaandel.
De vlag van justitie hoog in top.

Vluchteling niet klagen.
Wij mensen van de I.N.D. mogen doorzagen.
Doorzagen in mensenlevens en mensenrechten.
Wat maakt het allemaal uit?
Je bent misschien wel een schavuit.

Dossiers weer veranderen.
Ze maken zo weer nieuwe zaken,
dan kunnen de advocaten ook weer verder.
De rechter zal recht spreken, samen met de overheid.
Ze hebben immers een streng, maar rechtvaardig beleid.

Zoek en je zult vinden.

Al duurt het heel wat jaren, dat is alle professionals
niet kwalijk te nemen.
Het valt niet mee om alles grondig bij elkaar te vergaren.

Zoek en je zult vinden.

Inderdaad, na jaren zoeken,
vluchteling, eindelijk worden je problemen opgelost.
Weet wel, dit heeft de overheid heel wat geld gekost.

Zoek en je zult vinden.

Je moet je melden bij een V.C.
Ja het zit je niet mee.
Weer je verhaal vertellen.
Je mag in een geblindeerd busje naar je Ambassade,
je reisdocumenten vragen.
In dit vakantieoord mag je 12 week verblijven.
Om vervolgens naar een huis van bewaring,
een Uitzetcentrum gebracht te worden.

Je mag weer fijn in een geblindeerd busje reizen.

Zoek en je zult vinden.

In het Uitzetcentrum mag je zelfs nog een keer bij de rechter komen.
Jammer, je mag maar 20 dagen in het Uitzetcentrum zijn.
Het is daar nu juist zo fijn.
Je hoeft nergens voor te zorgen.
Je deur gaat 's nachts op slot.
Veiligheid staat voorop.
Zorg over je kinderen,
niets zal hen hinderen.
Er wordt met ze gespeeld ,
twee keer per dag worden ze geknuffeld, fouilleren...
Ja vluchteling, je bent weer gevangen.
Maar de rechter heeft gesproken.

Zoek en je zult vinden.

Met medewerking van je zelf,
krijg je een premie mee.
Doe je dit niet, dan vertrek je toch.
Tegen je zin of je gaat gewoon met M.O.B.(Met onbekende bestemming.)

Uitzetcentrum Zestienhoven

Je mag zomaar de vrijheid in,
heb je dan nu je zin?
Je bent stateloos
en de I.N.D. en overheid zijn boos.

Ja, wie zoekt dan en wie zal dan vinden?

Dan zijn de particulieren aan de slag.
Iets wat absoluut niet mag, van het hoogste gezag.

Maar helaas worden instanties, kerken en particulieren er wel toe gedwongen.
Ze hebben een hart, dat voor je spreekt, ze laten je niet in de steek.

Overheid zoek en je zult niets vinden.

April 2005.

Gastvrijheid

**is gulheid in het
onthalen of herbergen
van gasten.**

Gastvrijheid.

Betekent voor mij
ik ben vrij.

Gastvrijheid.

Oh, we zijn zo goed
iedereen weet hoe het moet.

Gastvrijheid.

Een leeg woord als je al het leed hoort.

Gastvrijheid.

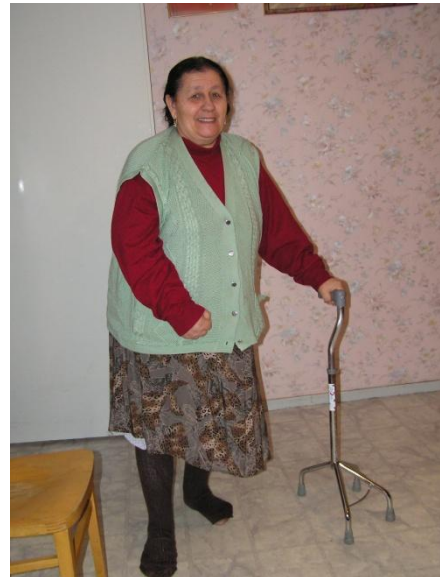
Voor onze eigen Nederlanders
maar ook voor onze Medelanders ?

Gastvrijheid.

Ik word er zo moedeloos van
dat men zo maar medemensen in bewaring zetten kan.

Gastvrijheid.

Je bent 79 jaar

Ach U wacht nog eventjes maar.

Gastvrijheid.

Betekent niet: ons land wel binnen komen
en daar dan oeverloos over zitten bomen.

Gastvrijheid

Het doet me zo zeer
iedere keer maar weer.

Gastvrijheid.

Als mensen van hun bed worden gelicht.
Mensen met een hopeloze bange blik
in hun gezicht.

Gastvrijheid.

Betekent herbergen van gasten
en niet, ze onderdak
in Uitzetcentra verlenen,
om tenslotte na jaren wachten,
te zeggen: "Ga henen!"

Wat is gastvrijheid ?

April 2005.

De Spiegel

De spiegel zijn voor elkaar.

Je ziet
verdriet,
ellende van medemensen.
Het is zo waar.

De spiegel zijn voor elkaar,

is helpen
te dragen,
de problemen van je medemens.
Het is zo waar.

De spiegel zijn voor elkaar,

doet soms pijn.
De waarheid is niet fijn,
om de angst te kennen van je medemens.
Het is zo waar.

De spiegel zijn voor elkaar.

Het onbegrip, wat er is.
Wij begrijpen ze niet,
kennen hun cultuur niet.
Het is zo waar.

De spiegel zijn voor elkaar,
is zeker verdraagzaam zijn.
Zinloos gedrag van ons,
doet zoveel pijn.
Het is zo waar.

De spiegel zijn voor elkaar,
is respect hebben voor je medemens.
Wij zijn vaak zo respectloos.
Het is zo waar.

De spiegel zijn voor elkaar.

De grenzen kennen wij niet meer.
Wel grenzeloosheid.
Dit bestaat wel degelijk in onze moderne tijd.
Voor onze medemens in ieder geval wel.
Het is zo waar.

De spiegel zijn voor elkaar.

Liefdeloosheid,
een probleem van deze tijd.
Wij leven voor ons zelf.
Het is zo waar.

De spiegel zijn voor elkaar.

Normen en waarden
zijn belangrijk.
Maar wij leven daar niet naar.
Het is zo waar.

De spiegel zijn voor elkaar,

geeft als het goed is,
pijn en liefde,
vreugde en verdriet.
Het is zo waar

De spiegel zijn voor elkaar.

Mei 2005

Ik geloof

Ik geloof in God de Vader.
Ik geloof in God de Zoon.
Ik geloof in de Heilige Geest.
Velen in ons land geloven in Allah.

Ik geloof in de liefde.
Ik geloof niet in haat.

Ik geloof in eerlijkheid.
Ik geloof niet in oneerlijkheid.

Ik geloof in respectvol.
Ik geloof niet in respectloosheid.

Ik geloof in oprechtheid.
Ik geloof niet in de leugen.

Ik geloof in tederheid.
Ik geloof niet in wreedheid.

Ik geloof in het ware leven.
Ik geloof niet in overleven.

Ik geloof in geestelijke rijkdom.
Ik geloof niet in geestelijke armoede.

Ik geloof in de vrede.
Ik geloof niet in de oorlog.

Ik geloof in warme harten.
Ik geloof niet in koude harten.

Ik geloof in het goede van de mens.
Ik geloof niet in het slechte van de mens.
Ik geloof in Godsvertrouwen.
Ik geloof niet in Goddeloosheid.

Ik geloof in God.
Veel van onze medemensen in Allah.

Daarom het onrecht van spanning.
Het wachten, onze asielzoekers aangedaan.
Ik kan het haast niet geloven.
Maar ik zag het in hun ogen staan.

Toch is Liefde het grootste gebod.

Velen geloven in Allah en ik in God.

Amen.

Mei 2005

Persbericht.

Persbericht.

Angst.

Laissez-passer ondertekenen.

Pasfoto 's.

Terug naar je eigen land,
waar je in de gevangenis belandt.

Dat is angst!

Persbericht.

Bedreiging.

Je kunt beter in je eigen land, in de gevangenis verblijven,
dan hier in het Uitzetcentrum te verblijven.

Verwarring.

Dat is angst.

Persbericht.

6 jaar in Nederland wonen.

Je bent 79 jaar,

geen advocaat.

Geen oudedagsvoorziening.

Zoon gevlucht.

Moeder radeloos

en wij zijn boos.

Dat is angst.

Persbericht.

In bewaring gezet in Zestienhoven.

's Nachts de celdeur gesloten.

Geen vrijheid.

Dat is angst.

Persbericht.

Toch een "goed bericht".

Nee, in Vught is geen school.

Dan maar naar Ter Apel.

Het zwaard van Damocles blijft hangen.

Dat is angst.

Vliegveld Zestienhoven

Persbericht.

Twaalf jaar in Nederland wonen
Zoon van 21 jaar spoorloos.
Melden, toch bij het Vertrekcentrum Ter Apel.
Uitzichtloosheid.
Dat is angst.

Persbericht.

Zomaar weg.
Weg met het busje van de IND...
Schiets op, je moet nu mee.
14 jarige zoon is weg.
Moeder is letterlijk met stomheid geslagen,
wie wil er helpen, de radeloosheid te verjagen?
Dat is angst.

Dit is een persbericht.
Ik ben boos.
Machteloos en radeloos.
Wat moet ik met dit persbericht?

Persbericht.

Dit bericht gaat over mensen uit verschillende landen.
Radeloosheid legt ze aan banden.
En waar blijven wij nu,
met onze normen en waarden?
Dit is angst.

Vertrekcentrum Ter Apel

Juni 2005

Normen en waarden

Heeft U deze woorden ook al zo vaak gehoord ?
en hebben ze Uw geweten ook verstoord ?

Normen en waarden.

Gaan die woorden mij ook aan?
Zie ik echt die ander wel staan?

Normen en waarden.

Woorden zo groot en sterk.
Maar zijn het lege woorden en nog eens woorden ?

Normen en waarden.

Woorden,
respect,
naasteliefde,
samenleving,
zinloos geweld.

Normen en waarden.

Twee woorden,
waar we zo vaak van horen.

Normen en waarden.

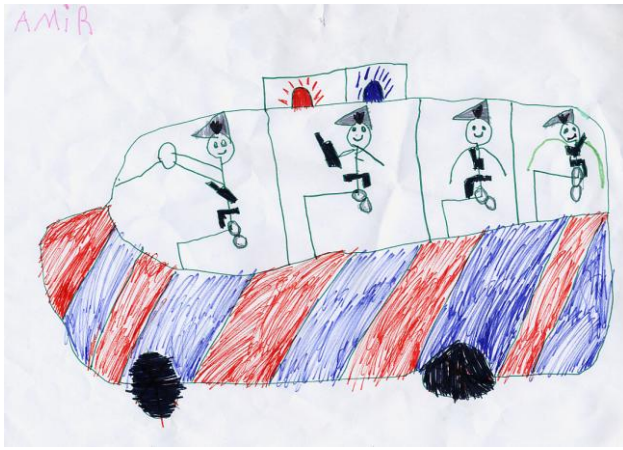
Het doet enorm veel verdriet,
als men de normen en waarden niet ziet.

Normen en waarden.
Woorden,
liefde, emotioneel,
geweld, handboeien, gevoelens.
Normen en waarden.

Gevoelens.

Onuitgesproken woorden,
een blik van liefde,
een blik van diep respect,
een blik van dankbaarheid.

Tekening van Amir.

**Met je ouders vervoerd worden
in een boevenbusje
van Vertrekcentrum Ter Apel
naar Uitzetcentrum Zestienhoven
bij Rotterdam.**

Of,

een blik van doodsangst,
een blik van agressie,
een blik van jaloezie,
een blik van discriminatie.

Normen en waarden.

Maar twee woorden,
waar we allemaal van hoorden.
Maar als we er niets mee doen
zijn deze woorden dood !

Dood door onze
onverschilligheid,
brutaliteit,
machteloosheid,
Goddeloosheid.

Normen en waarden,

Geef deze woorden zin.
Normen en waarden,
die mij zorgen baarden.

Want in deze maatschappij
staan we allemaal zij aan zij.
Mensen uit andere landen,
culturen, godsdiensten,
rassen en huidskleur.
Maar ook in hun handen staat:
Normen en waarden.

Het is maar dat U dit weet
en het nooit of te nimmer vergeet.
Dan pas hebben ze inhoud
en laten deze woorden ons niet meer koud

Normen en waarden.

Zet ze echt om in daden.
Dat zal geen van ons schaden
De twee woorden van:

Normen en waarden.

Tekening van de 6-jarige Amir.

Hij was er getuige van, hoe zijn vader en moeder door de Vreemdelingenpolitie in de handboeien werden geslagen. Samen met zijn broertje Reza en zijn vader en moeder heeft hij wekenlang in Uitzetcentrum Zestienhoven gevangen gezeten.

Amir

Juni 2005

Vreemdeling

Verdreven van huis en haard,
voor je gevoel ben je nergens meer iets waard.

Vreemdeling.

Je bent opeens Asielzoekende,
in een vreemd land roepende.

Vreemdeling.

Van alle regels begrijp je niets
en de taal zegt je niets.

Vreemdeling.

Je hebt alles opgegeven,
heel vaak ook de zekerheid om te leven.

Vreemdeling.

In je eigen land
heb je je eigen leven niet meer in de hand.

Vreemdeling.

Wie ben je eigenlijk wel?
Ben je hier dan wel in tel ?

Vreemdeling.

Ja, soms ben je een kind,
dat alleen de liefde van zijn ouders vindt.

Vreemdeling.

In je eigen land zinloos geweld.
Maar is dat iets, wat hier ook geldt ?

Vreemdeling.

In dit land wordt veel gepraat.
Niet met jullie, terwijl het juist wel over jullie gaat.

Vreemdeling.

Graag zou ik je willen kennen,
je beminnen.

Vreemdeling.

Ik hoop, dat het in jullie leven beter gaat.
Want jouw verdriet en onzekerheid,
is iets wat mij wel diep raakt.

Vreemdeling.

Het ga je goed.
En ik hoop, dat de overheid er wat aan doet.

Vreemdeling.

Bedankt dat ik je liefde mocht geven.
Het verrijkte mijn leven.

Juni 2005.

Vrijheid

Vrijheid
van leven,
van wonen,
van Godsdienst,
van rechten.

Vrijheid.

Geen bekrompenheid,
geen machteloosheid,
geen gevecht,
geen onrecht.

Vrijheid.

Is blij zijn,
is gelukkig zijn,
is toekomst hebben,
is zekerheid hebben.

**Verzetmonument Soensterdijk.
Kollumerpomp**

Vrijheid.

Wij kennen het allemaal.
Gedenken onze vrijheid
in grote getale.
Wij hopen en bidden
dat we het mogen
behouden.

Vrijheid.

Wij waarderen het zeer.
Wij zijn mensen van
vlees en bloed.

Maar deze vreemdelingen (asielzoekers) even goed.

Vrijheid.

Leven, zonder het aan anderen te geven?
Dat is geen vrijheid.
Dat is geen leven.

Vrijheid.

Het is voor iedereen,
hier in ons land.

Vrijheid.

Zonder vrijheid?
Dat doet verdriet.
Ook als je er ogenschijnlijk niets van ziet.

Vrijheid.

Geef het in volle zin van het woord,
vrijheid zoals het hoort.

Vrijheid.

Geef deze mensen,
door velen vreemdelingen genoemd,
hun vrijheid.
Anders zijn ze voor levenslang veroordeeld.

Vrijheid.

Wij zijn gevangenen

In onze vrijheid,
in ons beleid.

Wij zijn gevangenen,

van de eeuwige strijd,
tegen onze democratische overheid.

Wij zijn gevangenen,

in onze ijdelheid om te denken,
dat wij zoveel mensen gastvrijheid schenken.

Wij zijn gevangenen,

in onze normen en waarden,
deze mogen ons grote zorgen baren.

Wij zijn gevangenen,

in ons eigen ik.
De rest mag stikken.

Wij zijn gevangenen,

ieder individueel.
Wij zijn niet meer emotioneel.

Wij zijn gevangenen,

volkomen opgesloten in ons
eigen leed, zodat U en ik, een
ander zijn leed maar vergeet.

Wij zijn gevangenen.

Ja, in al onze
onvolkomenheid,
voeren we iedere dag de strijd.

Wij zijn gevangen.

Gevangen in ons eigen doen en laten.

Wij mogen immers niet over een ander zijn leed praten.

Wij zijn gevangen.

Zo wil ik niet langer.

Ik word voor deze maatschappij van egoïsme steeds banger.

Nu zijn wij nog vrij.

Maar we hebben niets geleerd.

Ik hoop dat U zich eindelijk bekeert.

Ik hoop dat U (wij) de asielzoeker eindelijk gelooft
en niet langer van zijn vrijheid berooft.

Anders zijn U en ik de gevangen.

A.Z.C. Musselkanaal

Juli 2005

Kind zijn.....

Als kind heb je recht op:
je ouders,
je familie,
blij zijn,
naar school gaan,
vrienden maken en houden.

Kind zijn,
is niet,
gescheiden worden van je ouders,
je familie,
dat is geen echt leven.

Kind zijn.
Een kind mag niet ,
intens verdrietig zijn,
voor hem zelf onbegrijpelijk boos zijn,
zich schuldig voelen,
psychische problemen krijgen
zich te veel voelen
en vooral zich onmondig voelen.

Kind zijn.
Een kind moet
kind zijn met blijde ogen,
vol vertrouwen naar zijn ouders en
volwassenen.
Geen angst,
geen verdriet,
geen zorgen.

Kind zijn.
Is niet in een huis van bewaring
zitten,
is niet in een cel slapen,
is niet de deur 's nachts op slot
hebben,
is zeker niet gescheiden worden van
zijn ouders.

Kind zijn,
is niet volwassen dingen doen,
zorgen hebben over je toekomst,
hier of elders.

Kind zijn.
Je moet niet hoeven te kiezen,
je moet blij kunnen zijn,
je moet zorgeloos kunnen zijn,
genieten van iedere minuut in je jonge leven.
Huilen alleen om kinderverdriet
niet om grote mensen verdriet.

Kind zijn.
Kind van een vluchteling zijn,
kent alleen maar,
angst,
onzekerheid,
verdriet,
boosheid.

Kind zijn.
Kind, kon je maar een kind zijn,
die alleen maar blij kan zijn.
Zich zeker voelen
in de veilige beschutting van zijn ouders.
Niet bang te zijn in een cel,
niet bang te zijn bij vreemde mensen.

Kind ik zou als volwassene,
alles van je willen overnemen,
alleen al,
OM JOU EEN ONBEZORD KIND
TE LATEN ZIJN.

Verjaardagscadeau ...

Verjaardag.
Dit betekent feest.
Je waanzinnig verheugen.
Niet kunnen slapen.
Nachten tellen.
Je bent jarig.

Verjaardag.
Spanning ten top.
Slingers.
Taart, cadeautjes.
Het hele huis staat op zijn kop.

Verjaardag.
Ja, voor een kind hoort een verjaardag zo te zijn.
Maar ben je een kind van een vluchteling, die in bewaring zit, dan heb je op al deze dingen, geen recht.

Voor jou,
geen slingers,
geen taart,
geen kinderfeest.
Er wordt voor jou misschien nog gezongen...
Maar dan verstommen verder alle monden.

Verjaardag.
Je feest duurt een uur lang.
Met goede oppas.
Alles veilig achter gesloten deuren.

Verjaardag.

In het huis van bewaring wonen,
is geen feest.
De rechten van het kind worden daar geschonden.
Het "kind zijn" gaat daar kapot.
Er vallen daar geestelijke wonden.

Verjaardag.

Je wordt een jaar ouder.
Maar verder is er niets.

Alleen het intense verdriet,
van de mensen, die aan je denken
en je verder niets kunnen schenken.

Alleen maar hopen en bidden voor jou,
dat het verblijven daar,
geen beschadiging is
voor je latere leven,
omdat je in een Uitzetcentrum

een trauma cadeau hebt gekregen.

**Dit meisje Miryam Gouriye,
heeft haar derde verjaardag
in Uitzetcentrum Zestienhoven,
in de gevangenis gevierd.**

Augustus 2005

Gevoelens

Vol ben ik,
nee, barstens vol.
Zo vol dat ik het wel uit kan schreeuwen.

Gevoelens.

U kent ze allemaal.
Frustratie,
boosheid,
intense woede,
onmacht,
verdriet.
Gevoelens, waar ik zo langzamerhand van baal.

Gevoelens.

Vol met
intense machteloosheid en boosheid.
Nee, woede, gefrustreerd,
door je intense machteloosheid.

Gevoelens.

Zo vol, dat ik het wel uit kan
schreeuwen.
Je stuk lopen,
tegen de muren van
bureaucratie.
Van regels en wetten.
Van onzorgvuldigheid,
van het o zo strenge beleid.

Gevoelens.

Voor medemenselijkheid,
heeft men, zoals het lijkt, geen ruimte en tijd.

Gevoelens.

Ouders hebben "eigen" verantwoordelijkheid,
zo zegt het vreemdelingenbeleid.

Gevoelens.

Ziet U ze?

Ik niet.

Ik zie bij het kind intens verdriet.

Kinderen, in hun emoties heen en weer geslingerd.

Ze worden in stukken gescheurd.

Dat zoiets in ons "beschaafd" Nederland gebeurt.

Het voelt zich in de steek gelaten,

waar willen wij volwassenen,

dan nog over praten!

In werkelijkheid worden kinderrechten geschonden!

Ze slaan diepe, moeilijk te genezen wonden.

Bij vreemdeling bewaring.

Gevoelens,

van een kind,

dat hier niet om heeft gevraagd.

Weet U, wat het kind voelt?

En door heimwee, boosheid,

door gevoelens van onmacht wordt belaagd?

Gevoelens.

Het kind begrijpt niet de zin hiervan.

Denkt U maar niet, dat het er iets mee kan.

Met al die zorgvuldigheid op papier.

Het kind zit in een situatie

die al zijn gevoelens van onbegrip,

alleen maar traumatische ervaringen

voor later biedt.

Al staat alles nog zo zorgvuldig op papier,

dat interesseert het kind geen zier.

Gevoelens.

Begrip,

liefde,

genegenheid,

humaniteit,

zijn gevoelens, waar het kind niets meer van begrijpt.

**Deze jongens,
Yousef en Frans Gouriye,
hebben hier in Nederland
onschuldig in de gevangenis
gezet.**

Gevoelens.

Barstensvol zit ik, ik schreeuw het uit.
Hoe lang nog deze strijd tegen harteloosheid,
en inhumaniteit?

Augustus 2005.

Ziende blind en horende doof

Wie ziet en niet gezien heeft

Wie oren heeft en niet gehoord heeft

Hieraan maken wij ons dagelijks schuldig.
Ik ben leeg en tegelijk zo vol.

Wie oren en ogen heeft, die.....

Ik ben leeg,
door mijn eigen zien,
door mijn eigen horen,
door mijn machteloosheid.
Daardoor ben ik vol.

Wie oren en ogen heeft, die

Waarom ben ik vol?
Door onrecht vluchtelingen aangedaan.
Door kinderen,
die zo hun plek op school moeten laten
gaan.

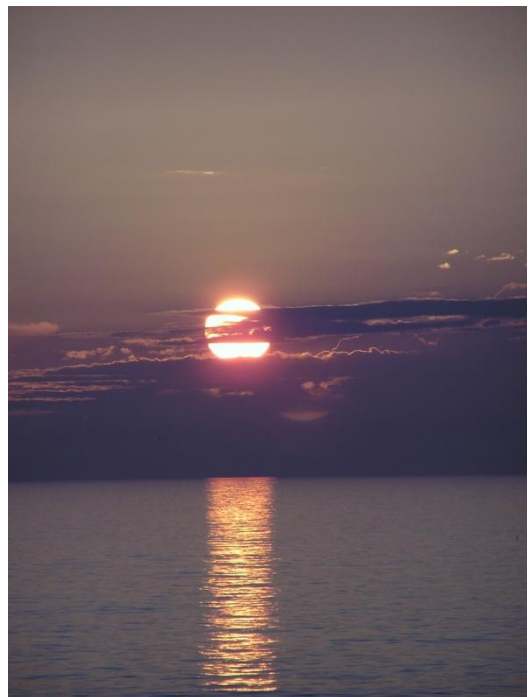
Wie oren en ogen heeft, die.....

Waarom ben ik leeg?
Omdat ik alles zie en hoor.
Maar ik leef gewoon door.

Wie oren en ogen heeft, die.....

Daarom zit ik vol met verbazing, met afkeer,
met boosheid, met grenzenloze onmacht.
Ja steeds maar weer.

Wie oren en ogen heeft, die.....

Leegheid voel ik,
als ik hoor, hoe een
Nederlander vluchtelingen helpt.
Zo volledig helpen
hij moest het met de dood bekopen.
Ja, ik voel me barstensvol en leeg.

Wie oren en ogen heeft, die.....

Met eigen ogen zag ik groepen mensen
in het V.C. komen.
Met eigen ogen zag ik
hun moedeloosheid.
Ik zag het van achter een traliehek.
Ik dacht, ik word gek.

Ja wie oren en ogen heeft, die.....

Gek van niets te kunnen doen.
Gek om alleen een bezoekje te brengen.
Gek dat je niet weet,
wat er met deze mensen gebeurt.
Gek om mijn eigen toneelspel.
Gek om de vluchtelingen zonder hoop,
steeds weer moed in te spreken.
Gek word ik vooral van mijn geweten,

want wie oren en ogen heeft, die...

September 2005

Veel gehoorde kreten in ons land.

Uitdagingen.
Maatschappelijke betrokkenheid.
Democratie.
Organisatie.
Vertrouwen.
Handelen.
Onderwijs.
Zorg.

Een woord heb ik niet gehoord EGOISME

Ons eigen ik.
Wij maken ons druk om materiële zaken.
Gevoelszaken mogen ons niet raken.
Wij leven in een verharde maatschappij,
zonder het belangrijke WIJ

Ons eigen ik,
is oh zo belangrijk!
We zijn de vluchteling liever kwijt,
dan rijk.

Ons eigen ik.

Waar blijven we dan
met die prachtige woorden?
Zijn deze niet van belang
voor mensen uit andere oorden?

Ja, ons eigen ik.

We maken ons overal druk om.
Liggen jaren
voor onze eigen zekerheid krom.

Ons eigen ik.

Waar blijft dan ons handelen?

**Een vluchteling,
op zoek naar een veilige woonplek,
in ons land.**

Of willen wij alleen maar onze vertrouwde wegen bewandelen?

Ons eigen ik.

Maatschappelijk betrokkenheid.

Bij wie? Bij ons zelf?
Niet die ander, in z'n eigen moedeloosheid.
Die ander, die ons steeds bedankt.
Waarvoor?

Ons eigen ik.

Wij zijn zo arm.
Warm, noch koud.
Veel ellende in ons eigen land
laat ons immers koud.

Ons eigen ik.

Als het op oordelen aankomt,
staan we terstond in de rij.
Dan zijn we opeens WIJ

Ons eigen ik.

We hebben pas een eigen ik,
door vooral te denken aan ZIJ.

Geef hen de woorden, die wij zelf
hoorden.
En zeg ook: "JULLIE horen er bij !"

Dan pas ons eigen ik.

Fatsoen is: Zich gedragen volgens goede manieren.

Fatsoen

Hebt U wel eens met een vluchteling gepraat ?
Heeft het beleefd "Dank u", u ook geraakt ?

Fatsoen.

Iedere vluchteling, waar ook vandaan,
vraagt: "Hoe gaat het?"

Fatsoen.

Nee, dit zijn de woordjes, die ze hier leren.
Ze zeggen het glimlachend heel wat keren.

Fatsoen.

Nee, het heeft niets met fatsoen te doen.
Het is een middel tot communicatie.
Geen fatsoen, waarom zouden ze
dat ook doen?

Fatsoen.

Hebben ze hier dan wel een reden voor ?
"Dank U" zeggen voor:
dagen, weken, maanden,
jaren lang wachten!

Fatsoen

Maar ze vragen in al hun angst en onzekerheid,
nog steeds als ze ons zien: "Hoe gaat het?"

Fatsoen.

Ze blijven lachen, je drinken aanbieden,
wat zijn wij toch dwaze lieden,
om te denken, dit is fatsoen.

Fatsoen

Dit is overleven.

Je moet aan dit onmogelijk leven,
toch een "zekere" inhoud geven?

Fatsoen.

Ze zeggen "Dank U", tegen onrecht,
omdat ze doodsbenauwd zijn in het echt.

Fatsoen.

Weggestuurd worden bij de hulpverlening.
Ze vragen maar kleine dingen.

Fatsoen.

Zij kennen het wel.
Zij maken geen rel.

Fatsoen.

Ze zijn zo hulpeloos.
Ze zijn zo machteloos.
Ze zijn in onze ogen zo waardeloos.

Fatsoen.

Wij gaan over alle fatsoensnormen
heen.
Het is intens gemeen.
Vluchtelingen laten boeten en
wachten,
alleen met hun bange verwarde
gedachten.

Fatsoen.

Wij weten dit woord goed te
verkrachten.
Doen geen enkele poging om ons in te
leven, in hun onmachten.

Fatsoen.

Wij weten de weg van het onfatsoen goed te bewandelen,
in al ons bureaucratisch handelen.
Regels, regels en nog eens regels.

Fatsoen.

Wij verdwijnen in het bureaucratisch woud.
Hun gevoelens laat ons koud.
Hoe durven wij te praten van fatsoen,
als we er niet naar doen?

Wat is fatsoen?

**Volledig uitgeprocedeerd asielzoekersgezin,
dat met M.O.B. in de illegaliteit is verdwenen.**

M.O.B. is met onbekende bestemming.

November 2005

Regels en wetten

Wij leven in een land van regels en wetten.

Regels en wetten voor:

gedrag,
verkeer,
werk,
school,
sport,
straat,
kerk enz.

Iedere Nederlander dient de wet te kennen.

Rechten voor elk kind?

Mensenrechten,
dierenrechten,
strafrechten,
milieuwetten.

Regels en wetten.
Iedere Nederlander dient ze te kennen.

Wij weten heel goed,
hoe het voor een ander moet.

De burens,
het onderwijzend personeel,
het politieapparaat,
de rechtsstaat,
de vluchteling.

Regels en wetten.

Wij Nederlanders zijn sterk in het ontduiken ervan.
Maar voor onze vluchteling staan we sterk.

Regels en wetten,
is voor sommigen van ons hun dagelijks werk.

Regels en wetten.

Regels en wetten.

Voor iedere vluchteling hebben we regels en wetten,
Zo veel, dat ze er in verzuipen.

Regels en wetten.

We zijn ontzettend streng en doortastend,
ook al zijn ze voor hen nog zo belastend.

Regels en wetten.

Gevoel is geen wet of regel.
Het wordt dan ook niet toegepast.
Alle dossiers bekeken en ze verdwijnen in de kast.
Of ze verdwijnen naar eigen land van herkomst of in de illegaliteit.

Regels en wetten

Tegen alle regels en wetten in
krijgt ook justitie op de een of andere manier z'n zin.

Regels en wetten.

Ze bestaan niet meer,
ze zijn stateloos,
ze dus rechteloos,
ze zijn illegaal.

Oh, al die regels en wetten,
we verstikken ons in onze eigen netten.

Regels en wetten.

Oh, vluchteling,
jullie spelen in de roulette
de willekeur van regels en wetten.
Jullie zijn de speelbal,
de bal op het zwart.

Regels en wetten.

Vluchteling leef verder.
Voel je maar hulpeloos,
machteloos,
bang.

Wij houden ons aan de regels en wetten.
Al zou dat ons wel aan het denken moeten zetten.
Maar wij zijn punctueel,
en absoluut niet emotioneel.

Regels en wetten.....

**Woonplaats van een volledig
uitgeprocedeerd asielzoekersgezin,
dat met M.O.B. in de illegaliteit is vertrokken.**

November 2005

Grenzeloos verlangen

Verlangen naar het land, waar je thuis hoort,
maar bij iedere gedachte daaraan, is het of je smooit.

Verlangen.

Naar je familie, ver weg of dood.
Het leven daar, dat ook geen uitzicht bood.

Grenzeloos.

Hier in een vreemd land,
verzet je je tegen je gevoelens
van verdriet,
weemoed,
heimwee,
met hand en tand.

Verlangen.
Naar alles wat je achter liet.

Je ouders,
je broer of zus,
je opa of oma,
Je oom of tante,
je neef of nicht,
je vrienden.
Je weet,
dat je ze nooit meer ziet.

Grenzeloos.

**Heimwee naar je geboorteland,
dat voor jou onbereikbaar ver weg is.**

Nee niet in je hart of hoofd.
Ze leven daar.....
Maar in werkelijkheid, zitten ze gevangen of zijn ze dood.

Verlangen,

naar je eigen cultuur.

Ja, iedere vezel in je,

ieder uur,
gaan je gedachten.
Je voelt al je onmachten.
Je heimwee.
Je bent verbijsterd.
Je neemt het dag en nacht met je mee.
Het maalt maar door je kop.
Je kent geen stop.

Grenzeloos.

Voor de vluchteling bestaan geen grenzen.
Ze leven in twee werelden.
De wereld van het heden,
hun hart ligt in het verleden.

Grenzeloos verlangen.

November 2005

Mensen zoals U en ik

(Liedje van een T.V.serie.)

Al die mensen in hun doen en laten,
je herkent ze,
ook al ken je ze niet.
Zoveel mensen,
waar je nooit mee zult praten,
voor een kort ogenblik,
met hun dromen
en hun simpele wensen.

Die herkenbare mensen, zoals U en ik.

Die herkenbare mensen, vluchtelingen.

Zoveel mensen
en hun simpele wensen.
Mensen zoals U en ik.

Die herkenbare mensen.

Ze leven in een A.Z.C.
of op straten.
Al die mensen
in hun gewone doen en
laten.
Ook al ken je ze niet,
deze mensen, zoals U en ik.

Die herkenbare mensen.

Mensen zoals U en ik.
Met hun dromen,
die hier nooit uit zullen komen.
Mensen zoals U en ik.
Die herkenbare mensen.

We zien hun vragende blik.
Maar we hebben geen tijd of zin,
voor een kort ogenblik.
Zij hebben verdriet.
Wij zien dat liever niet.

Mensen zoals U en ik.

Die herkenbare mensen.

Je herkent ze,
vanwege hun uiterlijk.
Van hun doelloos lopen door de straten.
Zo veel mensen.
Mensen zoals U en ik.

Die herkenbare mensen.

Volgens velen horen ze hier niet.
Je doet net alsof je hun leed niet ziet.
Snel gaan we er aan voorbij.
Het zijn mensen, zoals U en ik.

Die herkenbare mensen.

Nog een kort ogenblik,
dan zullen we moeten stoppen, U en ik,
met het sluiten van onze ogen.
We zijn het verplicht,
voor deze mensen, zoals U en ik.

Die herkenbare mensen.

Wij moeten voor hen vechten.
Zij hebben als vluchteling ook rechten.

Het zijn mensen, zoals U en ik.

Die herkenbare mensen.

Dit is een van de grootste wensen.
Dat hun dromen,
uit mogen komen.
Dat ze mogen leven in ons land.
Zonder angst,
zonder doelloos wachten,
zonder eindeloos procederen.

Mensen zoals U en ik.

November 2005

Liefde

Liefde.

Al sprak ik al hun talen,
maar ik heb de liefde niet,
dan ben ik niets.

Liefde.

Liefde is immers geduldig
en het is niet zelfgenoegzaamheid.
Beter gezegd, geen egoïsme.

Liefde,
is geven je aandacht
aan mensen,
die je niet wilt zien staan.

Liefde,
is geven,
een stukje zekerheid aan hen,
die alles hebben verloren.
Die letterlijk en figuurlijk
kapot geslagen zijn.

Liefde,
is niet terugsturen
naar hun eigen land,
zonder pardon.
Hun leven is daar opgehouden.
Ze hebben daar niets meer
om op te vertrouwen.

Liefde,
is niet harteloos zijn
Geen begrip hebben.
Ze niet geloven
Ze wantrouwen.
Liefde.

Geloof, hoop en liefde.

Liefde is voor iedereen,
voor alle mensen om je heen.

Liefde,
is geven
aan alle mensen, die leven.
Ook aan vluchtelingen.
Echte liefde is onbaatzuchtig groot,
voor wie deze mensen onderdak bood.

Liefde.

December 2005

Gebed tot God

Zwakheid.

God, wat ben ik zwak,
zwak van geest.
Wat heb ik U nodig.
Eén tegenslag maakt mij al moedeloos
en God, ik word opstandig en boos.

Zwakheid.

God ik wil zo graag geestelijk sterk zijn
en anderen helpen met mijn kracht.
Maar God door één tegenslag,
is al mijn kracht weg.
Ik voel me in mijn onmacht zo klein.

Zwakheid.

God geef me kracht en moed.
Ik heb het zo nodig
om voor ander bedeeden in ons land sterk te zijn.

Zwakheid.

Maar U zegt mij,
denk aan mijn Zoon
Die helpt je dragen,
alles wat nodig is.
Hij geeft je innerlijke rust en kracht
en maakt je sterk.
Ga door met helpen,
met je zo belangrijk werk.

Kracht.

Ja God, ik luister en ik ga door,
met luisteren naar vluchtelingen,
met heel mijn gehoor.
Want hun onmacht is veel groter, dan de mijne.

Kracht.

Zij hebben hun hele leven al tegenslag.
Naar hen wordt zeker niet geluisterd.
Zij kennen, werkelijke onmacht.
God geef hen KRACHT,
om dit groot verdriet te dragen,
zodat zij niet omkomen in al hun tegenslagen.

Zwakheid.

God vergeef me mijn zwakheid.
Ik schaam me diep, als ik aan de vluchteling denk.
Als ik in hun bange ogen kijk.
God ik schaam me diep,
Want, wat ben ik dan rijk.

Brand in Vertrekcentrum Ter Apel

Sterk.

Zij zijn zo sterk.
Zij zijn met hun
kracht voor ons,
als we het willen
zien,
een groot geschenk.

Dank U.

God ik dank U hiervoor.
Vooral voor Uw luisterend oor.
God wilt U steeds met hen zijn,
hen helpen door al hun ellende heen,
want de mijne is, bij hen vergeleken,
zo klein.

Belofte.

Want Uw Zoon zegt toch ook niet tegen kinderen: "Ga heen."
Voor Hem telt toch ieder, groot of klein.
God als we ons weer machteloos voelen,
laten we dan denken aan de woorden van Uw Zoon.

"Laat de kinderen tot mij komen en verhinder ze niet. "
God hiervoor zijn we aan het werk
en maak ons daarom blijvend sterk.

Vergeving.

Vergeef me mijn zwakheid God,
door één enkele tegenslag.
God geef alle medewerkers in het veld kracht,
zodat ze niet kapot gaan aan
ZINLOZE MACHT.

December 2005

Kerst 2005...

Vluchteling

Vrede op aarde?
In God een welbehagen?

Vrede?

Met angst,
gedachten,
spanningen,
gevoelens,
onmacht,
vragen.

In God een welbehagen ?

Vrede op aarde?
In God een welbehagen?

Op een paar vierkante meter wonen,
met ijzeren stapelbedden
en plastic stoelen.

Is dat,
wat we bedoelen
met vrede op aarde?

Vrede op aarde?
In God een
welbehagen?

In bewaring gesteld.
Net of je als mens
niet meer telt.
Deuren 's nachts op
slot.

Vrede op aarde?
In God een welbehagen?

Gezinnen uit elkaar gescheurd,
dat zoiets in ons land gebeurt.

Vrede op aarde !!!!

Vrede op aarde?
In God een welbehagen?

Slechts twee uur op bezoek,
bij je ouders, broer en zus,
in Zestienhoven.
Kunt U het geloven?

Vrede op aarde?

Vrede op aarde?
In God een welbehagen?

Je bent 80 jaar.
Woont in een vertrekcentrum.
Zoon van 35 jaar weggelopen.
Maar als moeder blijf je
op het goede hopen.
In God een welbehagen ?

Vrede op aarde?
In God een welbehagen?

Jezus zegt:
"Wat je aan de vreemdeling
hebt gedaan,
heb je aan Mij gedaan."
Denken wij daar wel aan,
als we de vluchteling
in onze stad/dorp, voorbij zien gaan?
In God een welbehagen.

Vrede op aarde?
In God een welbehagen?

Denken wij wel aan de zin van Kerst,
het pasgeboren Kind,
waar een ieder van ons de Vrede in vindt.
Vrede op aarde?

Wake bij Uitzetcentrum Zestienhoven

Vrede op aarde?
In God een welbehagen?

Of zijn we slechts een dwalend licht
en houden we onze harten hermetisch dicht,
door niet aan de vluchteling te denken.
Ze geen warmte, begrip, liefde en Licht te schenken.

In God een welbehagen?

Vrede op aarde?

**Op de parkeerplaats, achter het gebouw
"Uitzetcentrum Zestienhoven"**

December 2005

Ellende

Hebt U er wel eens bij stil gestaan?

Zeker, een ieder is door zijn eigen ellende wel eens aangedaan.

Ellende.

In welke vorm dan ook,
is niet te dragen,
is niet te begrijpen,
is niet te voelen,
is niet te beredeneren,
is niet altijd te verklaren.

Ellende,

is machteloos zijn,
hulpeloos,
strijdloos,
hopeloos
en ook boos zijn.

Ellende.

Je voelt je ziek,
Je bent ernstig ziek.
Je wordt gek
van onzekerheid.
Niet bekend zijn met je toekomst.

Voor iedereen geldt dit, maar in het bijzonder voor de asielzoeker of illegaal.

Ellende.

Bij een asielzoeker of illegaal
is er geen zekerheid, geen toekomst.
Ellende.

Die beheerst hun hele leven.
Die is hen de baas.
De enige zekerheid,
is de Nederlandse wetgeving in hun leven.

Ellende.

Mensen komen vaak uit landen met een dictatuur.
Ze beleven het hier weer, ieder uur.

Ellende.

Bij het binnenkomen in ons land
en bij het verlaten er van,
gaan hand in hand,
de onzekerheid,
en de zekerheid,
van alle ellende hen aangedaan.

**Van een AZC,
via Vertrekcentrum Ter Apel,
naar Uitzetcentrum Zestienhoven.**

Januari 2006

*Naar aanleiding van : Straatkinderen in Bagdad
en hulpeloze kinderen in ons eigen land.*

Gelukkig ver weg.....

Gelukkig ver weg,
kinderen zonder toekomst.
Maar gelukkig ver weg.

Kinderen zonder rechten,
zonder scholing.
Maar gelukkig ver weg.

Kinderen zonder ouders,
zonder liefde.
Maar gelukkig ver weg.

Kinderen zonder een dak boven hun hoofd,
zonder warmte.
Maar gelukkig ver weg.

Kinderen zonder eten
of kleding.
Maar gelukkig ver weg.

Kinderen zonder leiding,
zonder opvoeding.
Maar gelukkig ver weg.

Ja, gelukkig ver weg.
We zijn onder de indruk.
We storten een bedrag.
En denken, gelukkig ver weg.
Nee, in werkelijkheid is het dichtbij.
Misschien wel in Uw dorp, straat of stad.
Niets gelukkig ver weg.

Ver weg, wat ver weg ?
Ze leven hier ook op straat.
En er zijn maar weinig mensen, die dit aangaat.

Dus niets ver weg.
De ellende is zo dichtbij.
Kinderen op straat,
kinderen in jeugdgevangenissen,
kinderen in behandeltehuizen,
kinderen in pleeggezinnen,
kinderen in een A.Z.C. (Asielzoekerscentrum)
kinderen in een V.C. (Vertrekcentrum)
Kinderen in een U.C. (Uitzetcentrum).

Deze kinderen zijn niet vrij.
Heel dichtbij in onze eigen dorpen, steden of straten
en we hebben niets in de gaten.

We denken alleen maar: "Gelukkig, dit is ver weg."

Maandag, 30 januari 2006.

De ouders van onze pleegzoons Yousef en Frans Gouriye worden deze dag, samen met hun jongste kinderen Gabriël (7 jaar) en Myriam (3 jaar) vrijgelaten uit Uitzetcentrum Zestienhoven.

Vrij en toch gevangen

Vrij uit het huis van bewaring.

Vrij van de bewakers.

Vrij van de deuren, 's nachts op slot.

Vrij van de regels en wetten aldaar.

Vrij op straat: Dus gevangen.

Tekenen, binnen 24 uur het land verlaten.

Tekenen voor de uitspraak van de rechtbank.

Daar sta je dan op straat, met je vrijheid.

Toch gevangen.

Geen dak boven je hoofd.

Geen geld, geen eten, geen toekomst voor je kinderen.

Geen bestaansrecht.

Vrij en toch gevangen...

Gevangen zijn in angst voor de "vrijheid".
Gevangen zijn in angst voor ziekte.
Gevangen zijn in angst voor alle praktische zaken.

Vrij en toch gevangen.

Afhankelijk zijn van anderen.
Je niet vrij buiten kunnen bewegen.
Leven met onzekerheid.
Leven met angst.
Leven met steeds maar afwachten,
tot je weer gevangen wordt?

Vrij en toch gevangen.

Leven met de enige zekerheid van de grote onzekerheid.
Illegaal zijn is immers gevangen zijn!
Wat is dan vrij zijn ?

Wonen bij oma in Enschede.

Februari 2006

Fluistering van de wind....

Een fluistering van de wind
is als een moeder, die haar kind bemint.

Een storm zorgt ervoor,
dat je als mens verstilt,
al is dat niet altijd gewild.

Een orkaan maakt gevoelens in je bloot,
je staat dan dicht bij de dood.

Een fluistering van de wind,
ergens hoor je een kind.
Een hagelbui, die tegen je raam klettert.
Een onverwachte zonnestraal,
dan lijkt alles ideaal.

Kamp Zeist

**Myriam Gouriye
zat onschuldig
105 dagen in de cel**

Een fluistering van de wind,
die zegt ga door,
je doet het voor een kind.
Een kind verstoken van een zonnestraal,
het leven voor hem, haar is verre van ideaal.

Een fluistering van de wind.
Waar je soms gehoor bij vindt.
Maar diezelfde wind
kan aanwakkeren tot een storm
en vernietigt dan
ieder fatsoenlijke en beschaafde norm.

Een fluistering van de wind.
verandert in een orkaan.
Een orkaan van tegenstrijdige gevoelens.

Gevoelens van zinloos geweld,
van een grote onmacht.

Wat heeft die fluistering een ongeken-
de kracht.

Een fluistering van de wind.
Een zachte bries die waait
en een kind liefelijk aait.

Een zonnestraal, die geeft licht,
op het gezicht,
van een kind in nood,
waarvan men niet in een toekomst, met uitzicht gelooft.

Een fluistering van de wind,
die zijn weg niet door gesloten
ramen en deuren vindt.
Een kind in de cel,
een kind hopeloos in de knel.

Een fluistering van de wind.
Geen orkaan van zinloze machten.
Geen kindergevoelens verkrachten.
Geen storm over onschuldige kinderhoofden heen.
Maar een fluistering van de wind,
die toebehoort aan ieder kind.

Een fluistering van de wind.

Vrijheid van Godsdienst ?

Nederland is een vreedzaam land,
alle culturen gaan hier hand in hand.
Alle Godsdiensten mogen hier beleden worden.
Zo denken de meeste mensen,
zo zijn immers onze wensen.

Vrijheid van Godsdienst?

Nee, we moorden hier nog niet.
Veroordelen doen we wel.
We zijn een land van hokjes geworden.
We denken vooral aan onze eigen belangen.
Die zijn ontzettend belangrijk.
En naar ons eigen ik, blijven we verlangen.
We willen vooral niet denken aan "wij".

Vrijheid van Godsdienst.

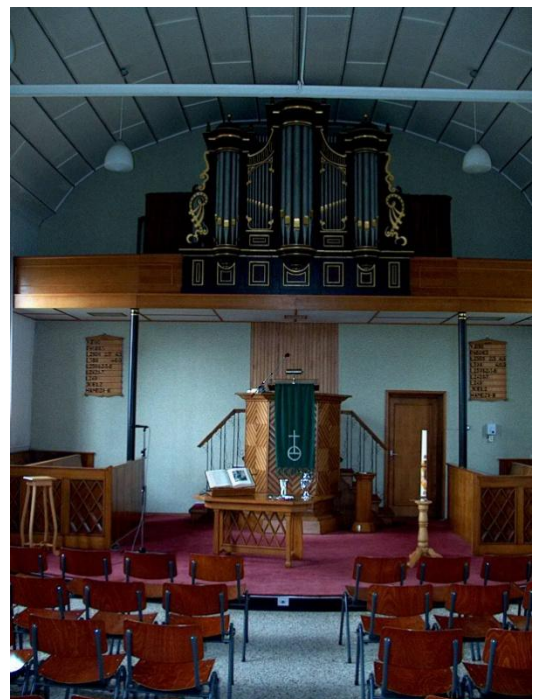
Kerken lopen leeg,
worden voor andere doeleinden gebruikt.
Ouderen willen nog wel gaan,
maar onze jeugd kan het zelf wel aan.

Vrijheid van Godsdienst.

In ieder ziekenhuis, gevangenis,
zelfs in bungalowparken,
ligt het Woord van God, onze Heer.
We hebben de vrijheid,
om gebruik te maken van deze leer.

Vrijheid van Godsdienst.

Een groot goed.
In grote nood, in tijd van ellende of oorlog,
weten we immers zelf niet meer hoe het moet.
Nodig hebben we dan onze Heer
en verdiepen ons in

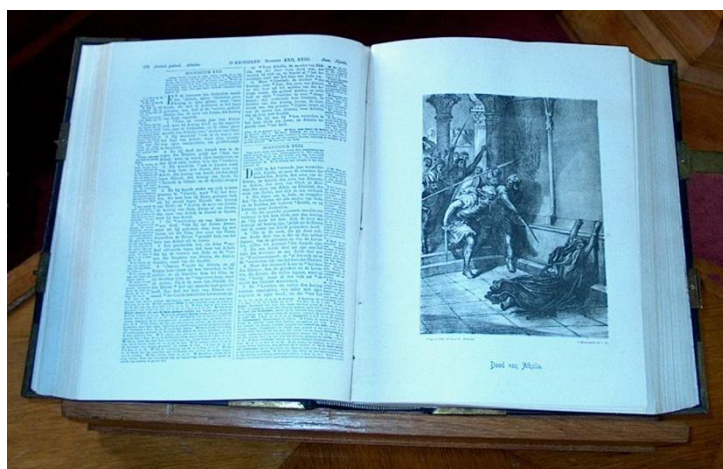

en drinken met grote teugen van Zijn leer.

Vrijheid van Godsdienst.

In ons vrije Nederland,
telt toch ieder mens,
of is dat alleen maar meer een wens ?

Bidden,
of horen van je Heer,
geeft je kracht om verder te gaan...
Ook al is het met je zelfverzekerdheid gedaan.

Vrijheid van Godsdienst.

Het doet me ontzettend
veel pijn,
dat in het Uitzetcentrum
Zeist,
niet gebeden of gelezen
mag worden,
met / over onze God.
Nee, dat is daar een
verbod!

Juist voor deze mensen,
waar alles vanaf is genomen.

Van hun vrijheid zijn ze beroofd.
In "Gastvrij" Nederland.

Vrijheid van Godsdienst.

Voor de moordenaar aan het Kruis,
heeft Jezus gebeden.
Waarom, terwijl er zo wordt geleden.
Wat hebben deze mensen misdaan,
dat ze niet eens meer met de pastor of predikant
in gebed tot hun Heer mogen gaan?

Dit is geen vrijheid van Godsdienst.

Vrijheid van Godsdienst?

Ik voel me leeg, ik ben bang.
Maar ik wil niet dat God later tegen mij zegt:
"Maar, ook jij zweeg ! "

Vrijheid van Godsdienst.

Ik bid tot God.
Geef deze mensen kracht.
Het zijn toch ook Uw kinderen.
Laat geen één hen hinderen.

Wij zijn toch ALLEN schepselen Gods?
Naar Uw evenbeeld geschapen.
God, U bent groot.
Til hen uit hun nood.
Geef ook hen hun vrijheid terug,
en zeker de Vrijheid van Godsdienst.

Amen.

April 2006.

Schoenen vertellen over je hele bestaan

Schoenen.

Ze kunnen praten, je hele verhalen vertellen.
Je hoeft alleen maar te kijken,
om te weten,
wat voor leed er schuilt achter de mens,
met bepaalde schoenen aan.

Schoenen.

Schoenen vol met gaten.
Te klein of te groot.
Ze praten.
Maar, dat hebben wij niet in de gaten.

Schoenen.

Ze zitten aan voeten,
die heel wat leed moeten dragen.
Waar deze mensen, schepsels van God,
net zoals wij, ook niet om vragen.
Voeten, die soms barrevoets gaan.
Voeten, die ons zoveel vertellen,
maar daar hebben wij niet altijd een boodschap aan.

Schoenen.

In de landen van hun herkomst,
is voor hen een badslipper al een kostbaar bezit.
Of soms een autoband,
met touw om een voet gestrikt.
Een schril contrast.
Wij met onze keurig gepoetste schoenen aan.
En wie van ons Nederlander wil
in hun "schoenen" staan?
Schoenen vertellen ook over ons bestaan.
Ze betekenen voor ons welstand, rijkdom en
zekerheid.

Voor ons iets normaals in deze tijd.
Van welke afkomst we ook zijn.
Barrevoets, zoals de asielzoeker,
hoeven wij niet te zijn!

Schoenen,

geven ons warmte, bescherming,
stevigheid, zekerheid.
Wij willen en kunnen ook niet anders door ons
leven gaan.
Want wij Nederlander willen vooral
STEVIG in onze schoenen staan.

Schoenen.

Het zou ons beter passen,
om hun voeten eens te "wassen".
De voeten van onze naasten.
Of zijn we dan bang, dat onze schoenen,
ons niet meer zullen passen ?
Dat wij ook barrevoets verder moeten gaan ?
Laten we daarom die vragende asielzoeker
op "blote" voeten verder gaan ?
Schoenen vertellen over ons bestaan.
Onze beschaving, hoog in ons vaandel.
Onze normen en waarden,
ons maatwerk, op ieder terrein.
Onze voeten passen toch niet
in hun schoenen of badslippers?
Wij willen toch helemaal niet zo zijn.

Schoenen.

Van soldaten, die stampend
door hun land gingen.
Die alles verguisden, wat ze tegen kwamen.
Ze zijn er voor op de vlucht gegaan,
zonder hun "schoenen" aan.
Maar wat doen wij ?
Wij laten ze rustig weer barrevoets,
naar hun vernietigd land teruggaan.
Hoe kan dit toch bestaan ?

Schoenen.

Onze ogen zien hun schoenen gaan.
 Ze vertellen ons van alles.
 Maar wij trekken hun "schoenen" niet aan.
 Wij zijn doof en blind
 en blijven liever in onze keurige schoenen
 staan. Ja staan.
 Want niemand van ons trekt hun schoenen
 vol met leed,
 armoede,
 ellende,
 onzekerheid,
 bitterheid,
 moedeloosheid,
 wanhoop,
 huilend kinderleed,
 geen toekomst,
 niet welkom zijn,
 aan !!!

Wie deze schoen van ootmoed,
 medeleven,
 inleven,
 liefhebben,
 barmhartigheid,
 humaniteit
 past, trek hem dan ook aan.
 Zodat zij niet langer er alleen voor staan.
 Kijk verder om je heen,
 want hun schoenen vertellen over hun bestaan.

Schoenen.

Straks stampen hun schoenen,
 over onze normen en waarden heen.
 Helaas denken we vaak,
 we moeten leven met het leven ,
 zoals we zijn.

Dit gedicht is gemaakt n.a.v. het lezen van de boeken:

Mijn Woestijn & Dochter van de Nomaden,
 geschreven door Waris Dirie.

Als alle hoop is verloren...

Hopen,
hopeloos,
wanhoop,
uitzichtloos.

Geloof, hoop en liefde.
Geen verwachtingen,
geen werkelijkheid.
Ze kunnen zelfs niets meer voelen !

Is het dat, wat we bedoelen met:

Geloof, hoop en liefde?

Drie woorden,
gemakkelijk geschreven,
gemakkelijk gegeven.

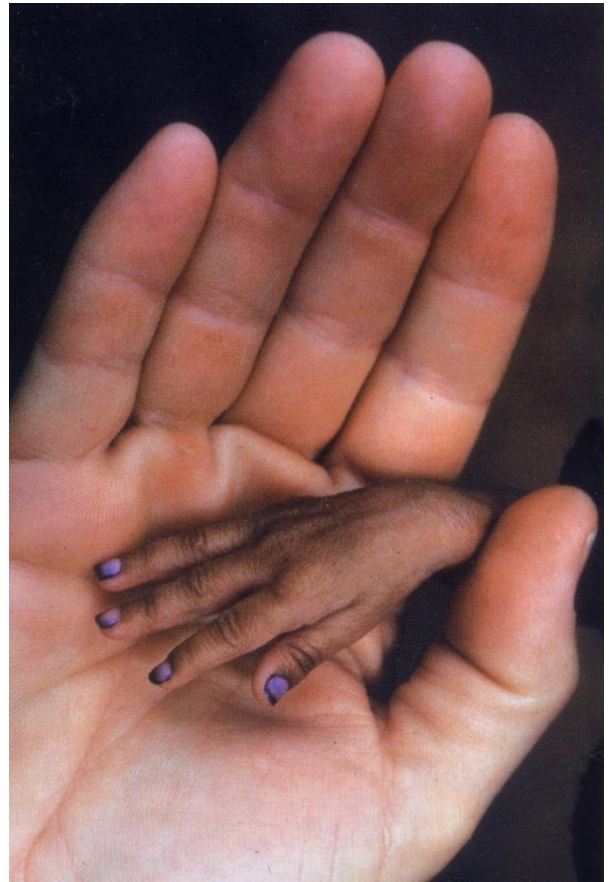
Maar als alle hoop is verloren,
dan is de haat naar ons snel geboren.

Geloof, hoop en liefde.
Ze zeggen hoop doet leven.
Maar dan moeten onze medemensen,
dat ook met zekerheid worden gegeven.
Niet met wachten en nog eens wachten,
alleen met hun eigen sombere gedachten.

Waar is hun hoop dan?
Waar is onze liefde voor de medemens dan?

Geloof, hoop en liefde.
God U hebt toch niet alleen ons de zekerheid gegeven,
zodat wij onbezorgd verder kunnen leven?

Uw Zoon zou zeker in deze tijd,
vooraan hebben gestaan,
om te getuigen van onvoorwaardelijke
liefde en hoop.

**Deze, hier in Nederland geboren baby,
moet ons land verlaten**

Geloof, hoop en liefde.
Als alle hoop is verloren
dan wordt er voor hen de vrees
geboren.

Vrees, angst voor het leven,
het leven door U gegeven.
Door ons hen aangedaan,
want wij lieten alle geloof, hoop en
liefde, verloren gaan.
Door hen steeds maar hoop te geven,
met een ontzettend onmenselijk hard
leven.

Geloof, hoop en liefde.

Hoop wordt voor hen al gauw,
WANHOOP.

En voor velen,
UITZICHTLOOS.

Ik word hierom verdrietig en ontzettend boos.
Waar zit ons hart?

Ons hart, dat zeker niet vervuld is met hun smart.
Voor hen die hopen
en alle hoop is verloren...
Zijn zij dan voor niets geboren ?
Geloof, hoop en liefde.
Nee, zij zijn er voor onze bijziendheid.
Door hun ogen zien wij wat leven is.
Zij zijn blij met wat ik mis.
DANKBAARHEID.

Hun dank u wel, keer op keer,
doet mij aan mijn oren zeer.
Ik schaam mij diep,
en voor mij is ook alle hoop op betere tijden verloren.

Geloof, hoop en liefde.
Ik geloof nog wel in U, God,
liefde wil ik hen graag geven,
maar hoop om te leven,
is voor hen verloren gegaan.

En ook ik doe hen dit in mijn eigen,
machteloosheid aan.

Geloof, hoop en liefde.

Laat hun leven niet zinloos zijn,
dat doet een ieder die om gerechtigheid geeft, enorm veel pijn.

Wij hebben rechten en plichten,
om voor hen, hun leven te verlichten.

Laat daarom alle hoop voor hen niet verloren gaan.

Zij hebben ook recht, op een normaal bestaan.

Geloof, hoop en liefde.

Moeten wij ze dan terug laten gaan?

Naar landen van herkomst.

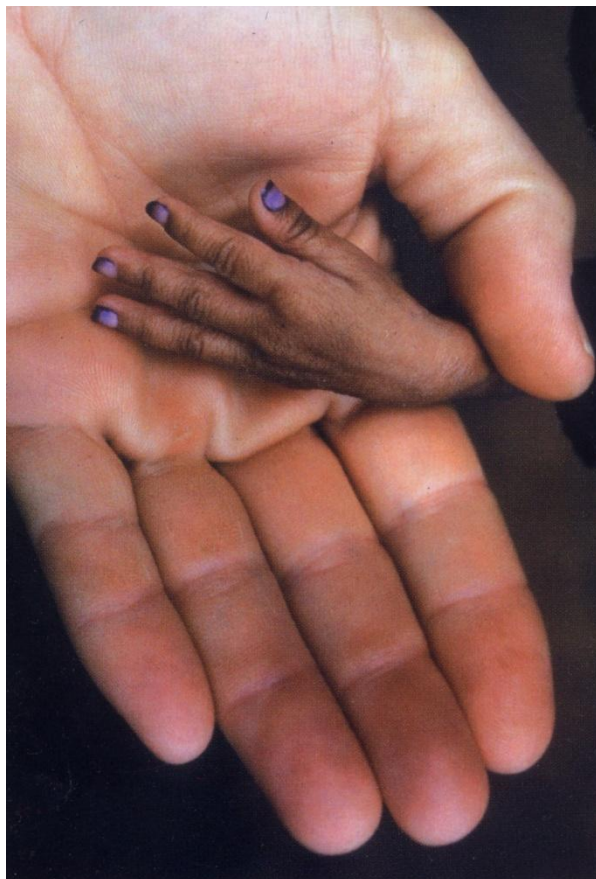
Landen, die in de brand staan.

Landen, waar haat hoogtij viert.

Landen, waar een leven meer of minder niet telt.

En waar zeker het woord Liefde niet wordt vermeld.

Geloof, hoop en liefde.

Mei 2006

Barmhartigheid. Trots zijn op ons Nederland.

Trots zijn op ons Nederland?
Ik ben het niet.
Ik verzet me hier tegen, met hand en tand.

Barmhartigheid.
Helaas moet ik vaststellen, een ander feit.
Teleurgesteld ben ik, door het handelen van onze overheid.
Hun Barmhartigheid bezorgt mij misselijkheid.

Trots zijn op ons Nederland.
Hoe moet je dat doen ?

Waar zijn je normen en
waar is je fatsoen?
Als je met
uitgeprocedeerde
asielzoekers praat,
dan verlies je alle
respect
voor de overheid.

Weg is je trots voor
Nederland.
En Barmhartigheid?
Het zijn loze woorden,
die je haat.

Barmhartigheid.

Mensen jaren laten wachten.
Hen laten zitten met hun angstige gedachten.
Hen schade berokkenen, voor hun hele leven,
voor het emotionele leed, hen aangedaan.

Gemakkelijk om hen in de vorm van Barmhartigheid,
levenslang te geven.

Trots zijn op ons Nederland.

Jezelf met prachtige woorden verdedigen.
Je geweten geruststellen.

Zelfs het recht in Nederland,
gaat hiermee akkoord.

We doen immers zoals het hoort?

Barmhartigheid.

Betekent dit dan alleen de regels en wetten na te leven,
en niets om de mens er achter te geven ?

Barmhartig zijn,
heeft voor mij een ander betekenis.

Mededogen hebben met de medemens,
ongeacht afkomst of nationaliteit.
Mededogen met een ieder van ons,
van ieder weldenkende Europeaan.

Barmhartigheid – Mededogen,
houdt geen rekening met alleen
REGELS en WETTEN.

Trots zijn op ons Nederland?
Zonder Barmhartigheid,
zonder Mededogen.....

Hoe kijk je dan de mens van een ander afkomst, cultuur,
nog recht in zijn of haar ogen ?

Barmhartigheid.

Oh, wat wordt het gemakkelijk gezegd.
En de grote mensenmassa
heeft zich hier, ONOMSTOTELIJK bij neergelegd.
Trots zijn op ons Nederland ?

BARMHARTIGHEID ?

HET GAAT GOED MET NEDERLAND ?
Terwijl we weten dat er mensen leven op straat.
ILLEGALEN
Waarbij de politie straks een bonus mag ophalen.
Is dat Barmhartigheid?

Kerken, predikanten, voorgangers, artsen en psychiaters,
prominenten en velen met mij,
voelen zich met deze woorden en daden,
NIET MEER VRIJ !!!!!

Werken volgens de letter der wet,
kan niet samen gaan, met Barmhartigheid.
Het is in strijd met de mensenrechten, waar velen van ons voor vechten.

Zo laat het ons tenslotte, met alle problemen, een ander aangedaan,
zelf volledig in de kou staan.

Barmhartigheid,

Trots zijn op ons Nederland.

Wij, zonder onze oog- en oorkleppen op,
zien heel veel van onze medemens al hangen,
in hun door ons klaargemaakte strop.

De strop van onze	BARMHARTIGHEID, RUIMDENKENDHEID, MEDELEVENDHEID. NALATIGHEID. DOOFHEID.
-------------------	---

Wat Barmhartigheid?

Het bezorgt mij werkelijk misselijkheid.....
Mijn trots is geknakt,
ik schaam mij voor mijn land.

Barmhartigheid.

Barmhartigheid.

Oh ja wij leven in een vrij land.
We mogen alles zeggen.
We mogen alles doen.
We houden ons fatsoen.
We willen immers geen nariġheid,

dus ook geen BARMHARTIGHEID.

Hoop ik,

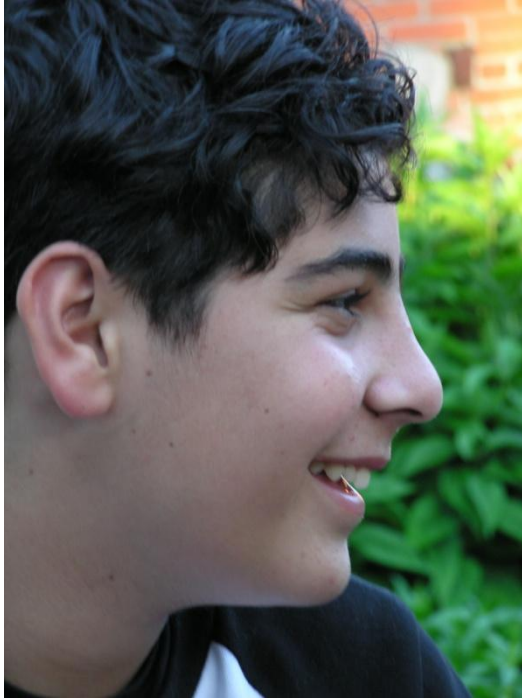
Hoop ik, zegt een 14 jarige jongen.

Hoop ik

Wanhoop en verbittering hoor ik.
Geen geloof in de toekomst,
geen vertrouwen in de mens,
zeker niet in de volwassenen.

Hoop ik,

Zegt een kind van 14 jaar.
Vertwijfeling hoor ik,
angst en verwarring.
Eenzaamheid slaat toe,
en hij is van al het hopen zo moe.

Hoop ik,

Gewetensnood hoor ik,
In strijd met al zijn gedachten,
niets meer te verwachten.
Waarom maakt hij zich nog druk,
zijn hele toekomst is toch stuk.

Hoop ik,

Hij heeft opgegeven zijn hoop.
Al hoort hij anderen praten
met lege woorden.
Hij hoort: "Het komt wel goed,
toe joh, houd een beetje moed."

"Hoop ik,"

klinkt het zacht ,
en hij zegt: "Ik wacht.
U zegt, het komt wel goed."
Ik hoor heel zachtjes, "dat hoop ik."
Vol schiet mijn eigen gemoed.

Hoop ik,

"Nee," zegt hij: "Ik stik,
in al Uw mooie woorden.
Alles is voor mij één en al onzekerheid,
en hopen doe ik allang niet meer,
want dat doet mij veel te zeer,
en ik vind het jammer van mijn tijd."

Hoop ik,

Heel veel jaren,
tien jaren van hoop en vrezen.
De tijd dendert door.
Ik mag hier wel zijn, maar niet wezen.
Verloren is mijn tijd,
die ben ik kwijt.
en zegt hij heel zachtjes:
"Toch hoop ik.

Ik hoop.
Net als ieder mens
op een goede tijd.
Een tijd die mij toekomst geeft.
Zodat ik en mijn familie
eindelijk in zekerheid leef.
Hoop ik,”

Yousef, 14 jaar oud

Juli 2006.

Asielzoekerkind

Een kind,
door zijn ouders bemint.

Een kind,
dat geen zekerheid kent.
Alleen de zekerheid
van ouders, die huilen.
Zou U er mee willen ruilen ?

Een kind,
dat het nergens vindt.
Het heeft geen thuis,
dit is voor een kind
een te groot kruis.

Een kind,
dat jarig wordt.
Geen kado,
ouders hebben geld tekort.

Een kind,
dat rustig spelen wil,
maar nergens is het stil.

Een kind,
omgeven door allerlei nationaliteiten.
Veel ruzie en jaloezie,
dat zijn de harde feiten.

Een kind,
hoort te kunnen spelen,
zoals zo velen.
Hoort te kunnen delen,
zoals zo velen.
Hoort blij te zijn,
hoort kind te zijn.

Een kind,
van een asielzoeker moet zoveel inleveren.
Zelfs zijn land van herkomst afgeven.
Want zijn ouders konden daar niet langer leven.
En dit is niet voor even,
maar voor heel zijn leven.

Een kind.

Ieder kind heeft plichten en rechten,
laten wij daarvoor vechten.
Vechten om ze te geven,
het leven van een kind.

Augustus 2006.

Asielzoekers voelen zich als opgejaagd wild

Opgejaagd wild.

Donker zijn de tijden.
Somber en meedogenloos.
De geest van onmacht,
is niet te vermijden.

Opgejaagd wild.

Je ziet de hulpeloze ogen,
je aan staren.
Ze kijken in doodsangst
en houden het hoofd gebogen.

Opgejaagd wild.

Je wilt zo graag zekerheid.
Niet het onvermogen,
met je hoofd gebogen.
Nee je vecht voor geborgenheid.

Opgejaagd wild.

De luchten zijn inktzwart,
geen zonnestraal breekt
door.
Met je hoofd gebogen,
voel je alleen maar bittere
smart.

Opgejaagd wild.

Soms zie je toch een glimpje licht.
Heb je een beetje hoop.
Maar als je weer kijkt,
zit alles toch weer potdicht.

Opgejaagd wild.

Zo voelen zich onze medemenssen.
Ze gaan van hot naar her.
En met gebogen hoofd,
wachten ze, wachten ze,
op die ene wens.

Opgejaagd wild.

Gaat voor hen de toekomst open,
breekt voor hen de zon weer door?
Of hebben ze voor altijd hun hoofd gebogen,
en is hun stille hoop,
verandert in wanhoop?

Opgejaagd wild.

Iets wat ze nooit hebben gewild.
Ze zijn daardoor volkomen verstild.
En ze voelen zich als weerloos,
opgejaagd wild!

September 2006

Vakantie bij Oma

Vakantie.
Vrijheid,
letterlijke vrijheid.
Niet meer gevangen zitten.
Je mag uit logeren,
van die belangrijke meneren.

Vakantie.
Je mag bij je ouders weg.
Zomaar vrij.
Je grootste wens is,
dat je alles in vrijheid mag doen.

Vakantie.
Niet kijken naar een ijzeren hek,
maar met een voetbal trappen,
net zolang als je zelf wilt.
Rennen door de straten,
niemand houd je in de gaten.
Ze denken hooguit,
dat is een vrolijke guit.

Vakantie.

Patat eten bij Mac-Donalds,
of een lekkere pizza bij je oom.
Na die tijd zit je lang te kijken,
naar die prachtige Kerstboom.

Vakantie.
Je mag spelen zoveel je wilt.
Geen mens zegt:
"Doe toch eens stil."
Je mag zingen,
lachen,
computeren.
Mee naar de kerk.
Je hebt vakantie.

Vakantie.

Je wordt gruwelijk verwend,
want je bent nog een kind,
7 jaar oud,
waar iedereen veel van houdt.

Vakantie.

Na 1 week moet je terug,
naar het huis van Bewaring.
Gedaan is het met je feest.
Je gaat terug naar je ouders,
het is zo al mooi genoeg geweest.

Vakantie.

Jouw vakantie gaat gewoon door,
samen met je ouders.
Jullie zitten in een huis van Bewaring,
zonder dat je iets verkeerd hebt gedaan.
Je bent namelijk een kind
van een vluchteling.
Maar, o zo door iedereen bemint.

Vakantie.

Je hebt daar geen school,
geen computer,
geen speelgoed,
geen voetbal.
Je kunt niet lekker buiten spelen.
Je hebt vakantie achter geblindeerde ruiten,
want je bent een uitgeprocedeerd vluchtelingkind.

Vakantie.

Ach lief kind,
ik wou dat ik toveren kon.
Je geven alle vrijheid.
Ik gaf je alles, wat je maar verzoon.
Een eigen huis,
een eigen plek.
Doodgewone dingen voor een kind.

Een eigen bed,
speelgoed,
een bal en een fiets,
of is dat teveel gevraagd, zoiets ?

Schijnbaar wel, want jij bent niet buiten.

Je zit na 1 week van vrijheid,
weer achter geblindeerde ruiten.

Terug in Vreemdelingenbewaring.
Terug in de gevangenis, in Uitzetcentrum Zestienhoven.

Oktober 2006

Gedachten

Gedachten, die gaan en komen.

Soms zijn ze
zwart en somber,
verdrietig,
onmachtig,
angstig en boos.

Ze zijn niet tegen te houden
en maken je moedeloos.

Gedachten, die gaan,
terug, ver in de tijd,
voor die, van ons eigen bestaan.
Die van vrede voor mens en dier.
Oh, was die tijd van het Paradijs nog maar hier.

Gedachten, die komen.
Gedachten van het waarom,
het niet begrijpen,
van de hardheid van deze tijd.
We raken zo al onze liefde voor elkaar kwijt.

Gedachten, van komen en gaan.
Vol van walging,
vol van bitterheid,
vol van ellende,
vol van strijd en oorlogsgeweld.

Gedachten soms zijn ze
vol van hoop,
vol van verwachting,
vol met moed.
Maar helaas ook
vol van verachting.

Gedachten, die komen en
gaan.
Ze dwarrelen als sneeuw
door je bestaan.
Maar mijn gedachten zijn
niet blanco en rein.
Ze zijn somber en zwart.

Ik ben zo bang van deze tijd.
Het lijkt zo op een hopeloze strijd,
voor onze medemens.
En deze gedachten moet ik kwijt.

Gedachten, die komen en gaan.
Graag wil ik ze,
vol met vrede voor een ieder
hier op aarde.
Verwachting van gedachten,
waar velen naar smachten.

EEN GENERAAL PARDON.

Zodat mijn gedachten, die komen en gaan,
weer vrij uit kunnen gaan.
Zonder verkramping en angst.
Voor ons mens zijn.

GEDACHTEN, DIE WEER VRIJ ZIJN.

Verwachtingen

Ik hoop op een Generaal Pardon.
Ik hoop op een tolerant Nederland.
Ik hoop op een gastvrij land.
Ik hoop te gaan met de andere medemens, hand in hand.

Ik hoop op de zon, die gaat schijnen in harten,
die nu nog vol zijn, met zo veel smarten.
Die het niet begrijpen, hoe dit alles hen aangedaan,
zo gebeuren kon.

Ik hoop op de liefde, de liefde voor elkaar.
Ongeacht welke huidskleur, cultuur of haar.
De ongenaakbare liefde, die immer staat voor elkaar.

Ik hoop op verdraagzaamheid,
zodat ik niet meer kom in strijd met mijn geweten.
Ook al zal ik dit beleid nimmer meer vergeten.

Ik hoop op het herstellen van de diepe wonden,
van mensen, die lichamelijk en geestelijk zijn geschonden.
Ik hoop op de tijd,
van barmhartigheid en ruimdenkendheid.

Niet op die van liefdeloosheid en bekrompenheid.
Niet op die van angst en beven,
niet op die van vrezen.
Ik hoop op begrip voor de ander mens.
Dat is mijn grootste wens.

Begrip hebben,
geeft liefde en respect.
Geeft normen en waarden,
geeft fatsoen.
En grote innerlijke rijkdom.
Zo veel meer waard, dan de economische.

Laten we daarom de handen ineen slaan.
Onze harten open laten gaan.
En voor een beter, sociaal, liefdevol Nederland staan.
Met gelijke plichten en rechten,
ongeacht welke nationaliteit.
Weg de discriminatie, weg de haat, weg het egoïsme.

Nee solidariteit !!!!!
Laten we daar voor vechten.

Inpakken en wegwezen

U hebt niets gezien of gehoord ?
Wat gelukkig voor U.
Dan is tenminste Uw geweten
niet verstoord.

Inpakken en wegwezen.

Ja, dit gaat over mensen.
Hun voeten getapet,
handen in de boeien,
het hoofd naar beneden,
halsader dicht geknepen,
zuurstofgebrek,
worden ze lekker rustig van.
Slaan en stompen,
spuughelm op.
Dit zijn de dwangmiddelen,
zo worden ze letterlijk het vliegtuig ingesleept.

Inpakken en wegwezen.

Ik heb het programma gezien.
Het huilen stond me hoog.
Het hart klopte in mijn keel.
Ik hield mijn ogen niet droog.

Inpakken en wegwezen.

Het leed is zo erg, dat gezagsvoerders weigeren te vliegen.

De asielzoeker wordt dan op ontterende wijze, teruggegooid in zijn cel.
Naakt en wel.
Inpakken en wegwezen.

Lukt alles niet,
klinker ze dan maar op straat,

dan is er geen verantwoordelijkheid meer voor de staat.

Inpakken en wegwezen.

Pak vooral Uw eigen gevoelens in.
Denk niet aan zoveel leed,
want wat niet deert, wat niet weet.

Inpakken en wegwezen.

Ik ben boos, voel me machteloos, gefrustreerd en als mens onteerd.
Schreeuwen wil ik, van schaamte, van verdriet en machteloosheid.
Het lijkt voor mij een verloren strijd, tegen de overheid.
Dit alles maakt mij verlamd.
Het liefst wil ik inpakken en wegwezen uit dit land.
Laf misschien?
Daarom houd ik het vechten ook nog niet voor gezien.
Ik ga door, ook al vind ik tot op heden, geen luisterend oor.

Oneindig geduld

Oneindig geduld,
Oneindig begrip.

Oneindig is het heelal
oneindig is de horizon
oneindig is de toekomst

Oneindig is het wachten
oneindig is het geduld.

Oneindig is hun hoop
oneindig is hun vertrouwen
oneindig is hun geloof.

Oneindig is hun bestaan
oneindig is hun heimwee
oneindig is hun verdriet.

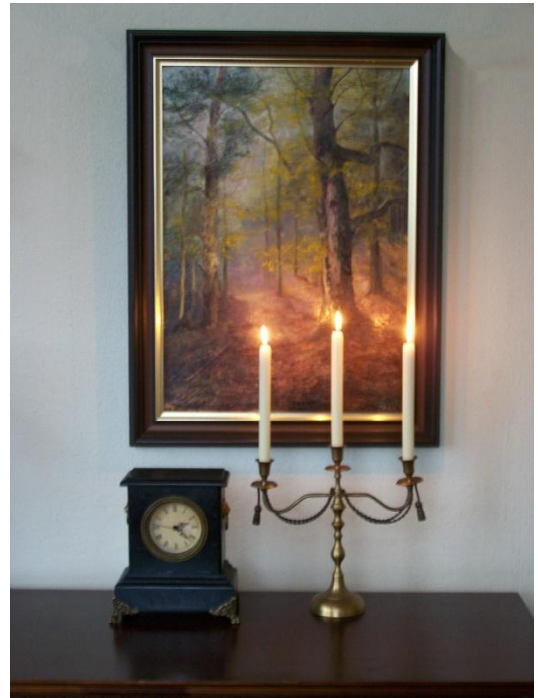
Oneindig is hun angst
oneindig is hun verwarring
oneindig is hun verloren zijn
oneindig is hun begrip.

Asielzoeker zijn is oneindig zijn.

Ons begrip voor hen is niet oneindig
ons vertrouwen in hen is niet oneindig
onze liefde voor hen als medemens is niet oneindig
ons geduld voor hen is niet oneindig
ons geloof in hen is niet oneindig.

Maar hun horizon en de onze worden eens eindig.
Maar hun toekomst en de onze worden eens eindig.
Maar hun geloof en de onze worden eens eindig.

Dan is er geen sprake meer van
wachten,
geduld,
hoop,
angst,
verdriet,
verwarring,

verloren zijn.

Dit zal de toekomst van ieder schepsel op aarde zijn.
Dan is er pas sprake van oneindig begrip en liefde voor elkaar,
dan pas is er sprake van gerechtigheid.

Wij mensen hier op deze aarde
voor onze God een ieder gelijk.
Wij mensen hier op deze aarde
verdelen onze liefde zo ongelijk.
Wij mensen hier op deze aarde
denken zo vaak aan ons eigen gelijk.

God vergeef ons.
Geef ons liefde in onze harten,
zodat we delen onze smarten,
onze angsten en verdriet,
onze vreugde en hoop,
ons dankbaar zijn voor ons bestaan.

Geef ons dat we de asielzoeker
niet met lege harten en handen laten staan.
Geef hen ook op deze aarde, een zeker bestaan.

Kamp Zeist Hoe lang nog?

Januari 2007

Vertwijfeling.

God bless you Mam.....

Waarvoor ?
Waarheen ?
Waartoe ?

Maar hoe ?
Wat God bless you ?
Waarvoor ?
Omdat ik hetzelfde doe,
en me daarom nu zo
schuldig voel ?

Ik voel me nu een verraadster,
een bedriegster van het ergste soort.
Hoe dan, God bless you ?
Dit kan niet waar zijn.
Zelf voel ik me zo beroerd,
en ik weet dat, zoals het nu gegaan is,
het absoluut niet hoort.

Waartoe ?
Mijn geest is kapot.
Ik worstel met mijn gevoel en verstand.
Het denken doet me pijn.
Ik voel me zo ontzettend schuldig.

Lieve vreemdeling,
ik zou voor je zorgen,
ook al begreep ik je niet altijd.
Ik heb je onderdak en een bed
gegeven, voor een bepaalde tijd.
En je zei steeds: "God bless you, Mam".

Waarheen ?
Arme gast van mij.
Je bent niet meer vrij.
Je loopt op straat.
Geen mens en ook jij zelf
weet niet, waar je heen gaat.

Zeker niet terug naar je eigen land.
Je verzet je hier tegen,
met hand en tand.
Jij alleen weet hiervan de reden
en je leeft nu alleen maar bij het heden.

Waarheen ga je ?
Wartoe is dit alles de bedoeling ?
Waarvoor moet je zo leven ?
Waarom werken de mensen hier in ons land elkaar zo tegen ?

Of je nu bent van de overheid,
van de rechtelijke macht,
kerkelijke instantie,
of zoals ik, een vrijwilliger,
voor jou is de toekomst zo zwart als de nacht.

Ik lijd onder mijn diepste gevoelens.
Ik worstel vooral met mijn geweten.
Ik heb het wel heel anders geleerd,
en daarom juist voelt alles nu zo verkeerd.
Ik heb gefaald en toch zei je,
toen ik afscheid van je nam,
"God bless you, Mam."

Het maakt me stil,
verdrietig en onmachtig.
Dit is niet, wat ik met mijn leven wil.
Of is dit de wil van de mensen in het algemeen ?
Daarom zend ook ik U allen, ondanks alles
toch met deze zegen heen.

”God bless you.”

In mijn ”strijd tegen het beleid”
van onze overheid,
ben ik ongewild ten onder gegaan.
En ik laat nu voorlopig de vreemdeling,
de asielzoeker, de vluchteling,
in de kou staan.

Zwanny Visser-Zandt.

Juni 2007.

Terwijl Rachelle onze gast was in “Huize Plexat” heeft Zwanny onderstaand schilderij gemaakt.

Haar inspiratiebron was Rachelle, die voor ons het voorbeeld was, hoe onze regering vluchtelingen (asielzoekers – nieuwe wetters) behandelt.

Dit schilderij beeldt een asielzoeker uit.

Als een vlinder teer en onschuldig, word je geboren in je eigen land.
Je hebt er geen andere toekomst dan de dood of gedood te worden.
Je vliegt naar het nieuwe land, als een sterke vogel.
Je wordt daar steeds gegrepen door de rode strepen.
De IND, de rechter, de gevangenis, het wachten, de grote onzekerheid.
Zo nu en dan heb een beetje hoop, daar staat de kleur geel voor.
Toch vlieg je ondanks alles, naar de tunnel van het licht,
je nieuwe toekomst.
Of het lukt, dat heb ik maar opengelaten.

Meer over dit alles kunt u lezen op onze website www.huizeplexat.nl

Zwanny Visser-Zandt
Huize Plexat.
Mei 2007

Inhoud

Nederland wordt wakker !!!	bl.	1
Gedichten van Zwanny	bl.	2
Pleegmoeder, tante Zwanny	bl.	3
Voor onze kinderen en kleinkinderen	bl.	5
Gedicht nr. 1 Problemen	bl.	6
Gedicht nr. 2 Sint Annaparochie – Stilte wees stil	bl.	8
Gedicht nr. 3 Tranen in overvloed	bl.	11
Gedicht nr. 4 Mag ik ?	bl.	16
Gedicht nr. 5 Vanzelfsprekendheid	bl.	19
Gedicht nr. 6 Zoek en je zult vinden	bl.	22
Gedicht nr. 7 Gastvrijheid	bl.	28
Gedicht nr. 8 De spiegel	bl.	30
Gedicht nr. 9 Ik geloof	bl.	32
Gedicht nr. 10 Persbericht	bl.	34
Gedicht nr. 11 Normen en waarden	bl.	36
Gedicht nr. 12 Vreemdeling	bl.	39
Gedicht nr. 13 Vrijheid	bl.	41
Gedicht nr. 14 Wij zijn gevangen	bl.	43
Gedicht nr. 15 Kind zijn	bl.	45
Gedicht nr. 16 Verjaardagscadeau	bl.	47
Gedicht nr. 17 Gevoelens	bl.	49
Gedicht nr. 18 Ziende blind en horende doof	bl.	52
Gedicht nr. 19 Veel gehoorde kreten in ons land	bl.	54
Gedicht nr. 20 Fatsoen	bl.	56
Gedicht nr. 21 Regels en wetten	bl.	59
Gedicht nr. 22 Grenzeloos verlangen	bl.	62
Gedicht nr. 23 Mensen zoals u en ik	bl.	64
Gedicht nr. 24 Liefde	bl.	66
Gedicht nr. 25 Gebed tot God	bl.	68
Gedicht nr. 26 Kerst 2005 – Vluchteling	bl.	71
Gedicht nr. 27 Ellende	bl.	74
Gedicht nr. 28 Gelukkig ver weg	bl.	76
Gedicht nr. 29 Vrij en toch gevangen	bl.	78
Gedicht nr. 30 Fluistering van de wind	bl.	80
Gedicht nr. 31 Vrijheid van godsdienst	bl.	82
Gedicht nr. 32 Schoenen	bl.	85
Gedicht nr. 33 Als alle hoop is verloren	bl.	88
Gedicht nr. 34 Barmhartigheid. Trots zijn op Nederland	bl.	91
Gedicht nr. 35 Hoop ik	bl.	96
Gedicht nr. 36 Asielzoekerkind	bl.	99

Gedicht nr. 37	Opgejaagd wild	bl. 101
Gedicht nr. 38	Vakantie bij oma	bl. 103
Gedicht nr. 39	Gedachten	bl. 106
Gedicht nr. 40	Verwachtingen	bl. 108
Gedicht nr. 41	Inpakken en wegwezen	bl. 110
Gedicht nr. 42	Oneindig geduld	bl. 112
Gedicht nr. 43	Vertwijfeling	bl. 114
Schilderij:	Een asielzoeker	bl. 117
Inhoudsopgave		bl. 118